

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

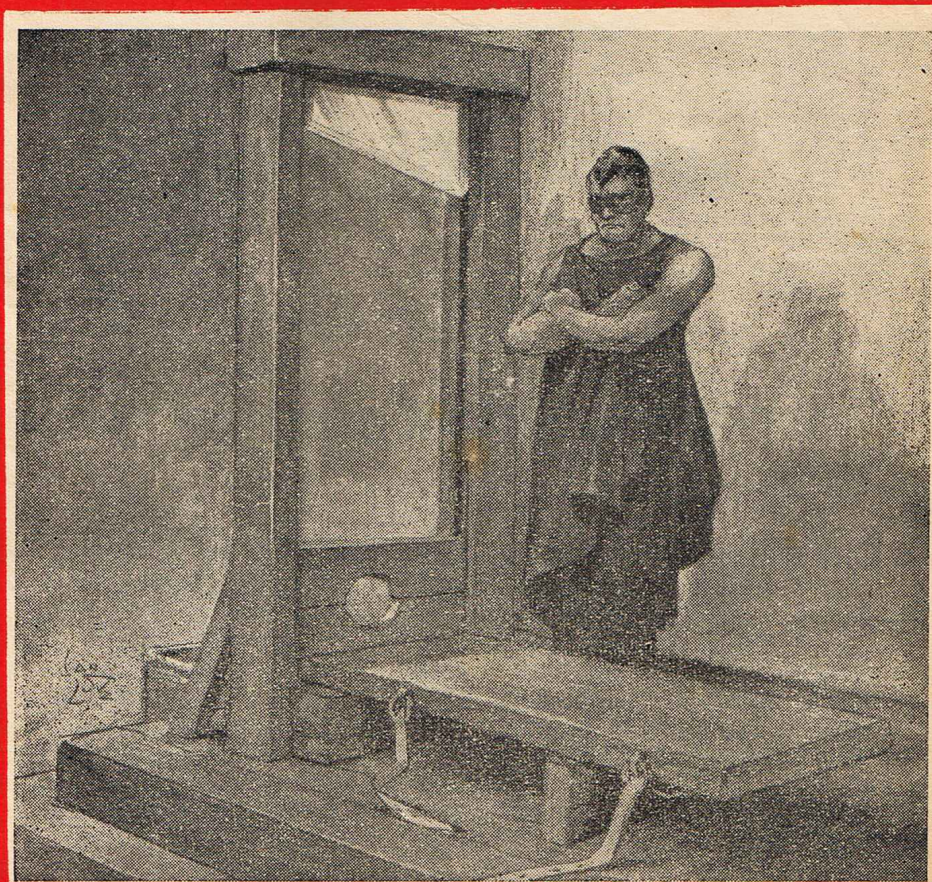
genaamd

Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN GRUWELIJK VONNIS

N° 2418

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een gruwelijk Vonnis

HOOFDSTUK I

EEN DIAMANT VAN ZESTIG MILJOEN POND STERLING

John Raffles en Charles Brand zaten bij elkaar in de biljartkamer van de villa in de Cromwellstreet, welke de Grote Onbekende zijn eigendom mocht noemen en waarin hij reeds enige jaren woonde en zijn plannen beraamde.

Het spreekt vanzelf, dat hij dit niet deed onder zijn ware naam.

Neen, voor alle Londenaren was de eigenaar en de bewoner van dit prachtige huis Lord William Aberdeen, een naam, die wijl en zijl bekend was we-

gens zijn enigszins zonderlinge aard en zijn filantropische neigingen.

Men vertelde van Zijne Lordschap, dat hij in de armste buurten van verschillende Engelse steden uitsluitend voor eigen kosten tehuisen opgericht had, waar duizenden arme mensen, verlaten kinderen en wezen opnemng vonden.

Men fluisterde, dat deze daad hem minstens vier miljoen pond sterling had gekost.

Het ware vernam men er nooit van, want Lord Aberdeen was er de man niet naar, zich uit te laten over dergelijke « bagatellen », zoals hij ze noemde.

Enkel met zijn vriend Charles Brand, die volkomen van zijn geldelijke omstandigheden op de hoogte was, sprak hij over deze zaken.

Dat wij nu echter met John Raffles te maken hebben en niet met de filantroop, zal spoedig blijken.

De beide vrienden schenen zoëven een partij biljart te hebben gespeeld, want zij hadden de keu nog in de hand.

Op een klein tafeltje stonden enige verversingen, die zoëven waren binnengebracht, door de oude Gaston, de grijze kamerbediende van Zijne Lordschap.

Tevens had Gaston het laatste nummer van de « Times » binnengebracht, daar hij wist hoezeer zijn meester erop gesteld was, onmiddellijk kennis te nemen van het laatste nieuws.

Raffles roerde met een glazen staafje langzaam in het glas, dat voor hem stond, nam een paar teugen, stond op en trok zijn jas aan.

Daarop ging hij zitten en nam de « Times » ter hand, welke hij vluchtig doorkeek.

— Niet veel zaaks, bromde hij in zichzelf. Een kabinetscrisis in Frankrijk, dat ook al niet tot de zeldzaamheden behoort, een zedenschandaal te Berlijn, zoals men er daar een dozijn per jaar heeft en hier in ons eigen land slechts een paar ordinaire misdaden, zonder kleur of geur.

Hij wilde het blad reeds neerleggen, toen zijn oog plotseling viel op het vetgedrukte hoofd boven een klein bericht op de tweede pagina.

Toen hij het had gelezen liet hij een zacht gebrom horen, hetwelk aanstonds de aandacht van zijn trouwe vriend Brand trof, die nu zelf bezig was zijn jas weer aan te trekken.

— Waarom brom je? vroeg de jonge man, met een olijke tinteling in zijn blauwe ogen.

— Brom ik? vroeg Raffles laconiek. Het is niet onmogelijk, amice.

— Dacht je dat ik je niet lang genoeg kende, om te weten wat dat gebrom betekent? Je hebt een bericht gevonden, dat je ondernemingszucht of je jachtlust heeft gaande gemaakt. Vertel maar eens op.

— Eigenlijk is het bericht niet nieuw, Charles, want er wordt in juwelierskringen tamelijk druk over gefluisterd. Weet je niet wat ik bedoel?

Brand schudde ontkennend het hoofd.

— Neen, ik ben niet op de hoogte. Wat is er dan.

— Er is, amice, dat er omstreeks een half jaar geleden een diamant werd ontdekt, zo groot en zo zwaar dat zelfs de allergrootste onder de tot dusverre bekende stenen, er totaal naast in het niet zinkt.

— Wacht, ik geloof dat het mij nu te binnen schiet, riep de jonge man uit. De diamant werd als ik mij niet vergis gevonden op een plek, waar men tot dusverre nog nooit diamanten had gevonden, namelijk in Thibet.

— Ja, dat heb je goed onthouden, zei Raffles goedkeurend.

— Welnu, wat is er mee?

— Luister, dan zal ik het je vertellen. De steen is in het diepste geheim, na te zijn aangekocht door een Frans consortium, naar Amsterdam gezonden en daar, nota bene in zijn geheel geslepen. Nu moet je weten dat de grootste tot dusverre ontdekte diamant, dat is de Excelsior, die in het jaar 1893 bij Jagersfontein in de Oranje Vrijstaat gevonden werd, in ruwe staat 971,75 karaat woog. Als ik mij niet vergis is die reusachtige diamant onmiddellijk gekloofd in een groot aantal anderen. Welnu, de Thibetaanse diamant, die een half jaar geleden gevonden werd, woog in ruwe staat niet minder dan 2300 karaat.

Brand liet een breet van verbazing horen.

— Ja, ik kan me begrijpen, dat je daar versteld van staat, zei Raffles. Want naast die pas ontdekte diamant vallen de Koh-i-noor, die na het slijpen 106 karaat woog, de « Regent », die er 136 weegt en die de schoonste der bestaande briljanten is, ons Engels

kroonjuweel, de «Zuidster» van 125 karaat en zelfs de «Orlof», die er 194 haalt, geheel en al in het niet. Weet je hoe groot de Thibetaanse diamant na het slijpen nog is?

— Ik durf er zelfs niet naar raden, Edward.

— Zo groot als een struisvogel.

— Lieve hemel, riep Brand uit. Dan moet die steen een vermogen waard zijn.

— Zestig miljoen pond sterling, antwoordde Raffles laconiek.

— Zestig miljoen...?

— Zoals ik zei. Dat wil zeggen een som, groter dan de Staatsbegroting van heel wat naties. Groter zelfs dan het vermogen van een van der Bilt of een Rockefeller.

— En wat gebeurt er nu met die steen? vroeg Brand, die nog niet van zijn verbazing bekomen was.

— Hij wordt binnenkort ten toon gesteld in een speciale vitrine van de Franse bank te Parijs.

Brand zweeg even na deze mededeling.

Toen was alles wat hij kon zeggen, maar het klonk als een zucht:

— Zestig miljoen pond sterling.

Toen hernam hij wat luider:

— Maar welk een ontzaglijk werk moet het geweest zijn, dat brok koolstof behoorlijk te slijpen.

— Ja, dat kon dan ook door niemand anders verricht worden dan door de firma Asscher te Amsterdam, aan wie ook het slijpen van de «Cullinan» werd toevertrouwd.

— Hoe heet de nieuwe diamant?

— De «Dalla Lhama».

— Wat wil dat zeggen?

— De «Dalla Lhama» is het geestelijke hoofd van Tibet.

Weer zwegen de beide vrienden even.

Raffles keek met een afwezige blik uit het raam, dat uitzag op het prachtige park, dat zich achter de villa uitstrekte.

— Nu, het is zeer merkwaardig, zei Brand eindelijk op luchtige toon.

— Dat is het inderdaad. Zeer merkwaardig, antwoordde Raffles met een effen gezicht.

— Zouden wij misschien niet eens een kijkje kunnen gaan nemen? vroeg Brand langs zijn neus weg. Of heb je het te druk?

— Ik had je juist dit voorstel willen doen, amice, wij hebben het volstrekt niet druk en een reisje naar Parijs zal ons stellig goed doen.

— Dat doet mij genoegen, riep Brand opgetogen uit. Je weet, dat ik altijd heel veel belang heb gesteld in fraaie diamanten en dat ik van al je schatten op «Diamanteiland» niets zo zeer bewonderde als je fraaie verzameling edelstenen.

— Nu, je zult de «Dalla Lhama» naar ik hoop, op je gemak kunnen bewonderen, Charles.

— Het is maar jammer, dat het bij bewonderen moet blijven, merkte Brand lachend op.

— Hoe zo?

— Wel, men zal de steen waarschijnlijk niet langer dan een week ten toon stellen voor het publiek en dan mag de hemel weten waar hij blijft.

— In mijn brandkast, zei Raffles, zonder dat er een spier op zijn gelaat bewoog.

Brand, die juist een sigaret wilde opsteken, bleef zolang stokstijf met de brandende lucifer in zijn handen staan, dat hij zich bijna de vingers brandde.

Toen pas scheen de betekenis van de opmerking, welke Raffles gemaakt had, tot hem door te dringen.

Zijn blozend gelaat werd bleek en kreeg een angstige uitdrukking.

— Maar je kunt toch niet menen wat je daar zegt. Zo iets is toch volmaakt onmogelijk.

Raffles haalde de schouders op.

— Het woord onmogelijk komt in het woordenboek van John Raffles niet voor, zei hij. Ik weet zelf wel, welke ontzaglijke moeilijkheden er aan verbonden zijn om zich van deze diamant meester te maken, maar juist deze moeilijkheden prikkelen mij om deze onderneming te wagen. Denk eens, Charles, zestig miljoen pond sterling. Wat kan men daar niet mee doen. Is het niet veel beter dat ik de steen

tot een nuttig doel aanwend, dan dat hij renteloos in een of ander museum wordt tentoongesteld of misschien aan een of andere krankzinnige Amerikaan wordt verkocht?

Brand trad enige stappen op zijn vriend toe en legde hem beide handen op de schouder.

— Laten wij eens voor een ogenblik het onmogelijke veronderstellen en aannemen, dat je je van de « Daila Lhama » zou kunnen meester maken, begon hij, dan nog zou je immers aan de steen niets hebben.

— En waarom niet als ik vragen mag?

— Omdat je hem onmogelijk zoudt kunnen verkopen.

— Beste Charles, dat begrijpt het kleinste kind. Maar je zult toch waarschijnlijk wel eens gehoord hebben dat men een diamant kan kloven?

— Natuurlijk. Maar denk je soms, dat je de steen aan een klover zoudt kunnen toevertrouwen en niet aanstonds verraden worden. Zoveel verstand heb ik er wel van, dat ik weet dat het kloven van zo'n reusachtige steen in tien of twaalf kleinere diamanten, en het weer slijpen daarvan, vele maanden zou duren. In die tijd zou het geval reeds lang uitgelekt zijn.

— Behalve als de klover John Raffles zou zijn, Charles, merkte de Grote Onbekende kalm op.

— Wat? Ben je van plan het zelf te doen?

— Aha. Ik zie met genoegen dat je al in de tegenwoordige tijd spreekt. Welnu dan, ik heb jaren geleden louter voor mijn genoegen niet alleen het

kloven, maar ook het slijpen van diamanten grondig geleerd en ik verzeker je, dat ik het handwerk evengoed ken als een beroepsklover.

— Alles goed en wel, Edward, zei hij, maar laten wij nu eens als verstandige mensen met elkander spreken. Wat je je voorneemt is met zo oneindig veel bezwaren verbonden, dat je plan van te voren tot mislukking gedoemd is.

— Dat moet worden afgewacht, zei Raffles kalm. In ieder geval gaan wij naar Parijs om de zaak eens nader te bestuderen.

— Wanneer begint het grapje? vroeg Brand met een grove stem.

Raffles nam de « Times » ter hand.

— Over vier dagen wordt de tentoonstelling geopend. Maak je dus gereed voor de reis, want morgen vertrekken wij.

Charles knikte stom.

Raffles wilde het blad weer toevouwen, toen zijn oog op de advertentiepagina viel.

Even later deed een lang gefluit Brand uit zijn gepeins wakker schrikken.

— Wat is er? vroeg hij melancholiek. Wat vindt je daar nu weer?

— Iets van heel andere aard, dan de monsterdiamant, amice, maar veel minder belangwekkend. Luister:

« John Raffles. Je hebt onze chef S. gedood — neem je voor de wraak van zijn volgelingen in acht ».

De Negen-en-Negentig.

Raffles liet de hand zakken, waarin hij het blad vasthield en zei laconiek:

— Dat is alles.

HOOFDSTUK II

DE GEHEIMZINNIGE WAARSCHUWING

Brand was uit zijn stoel opgesprongen.

Hij kwam verschrikt naar zijn vriend toelopen en nam hem het blad uit de hand.

Een ogenblik meende hij, dat Raffles

een grap had verteld, maar de lezing van de zonderlinge advertentie overtuigde hem al spoedig van het tegendeel.

Over het blad heen wierp hij zijn vriend een verschrikte blik toe.

— Wat moet dat betekenen? vroeg

hij met toonloze stem.

— Het lijkt mij nog al duidelijk, antwoordde Raffles spottend. Ik hoop, dat je geheugen niet zo slecht is, dat je je niet meer herinnert, hoe een zekere professor Shydrift, de Koning der Misdadigers, door mijn toedoen om het leven is gekomen.

— Ik herinner het mij zeer goed, zei Brand. Shydrift, je doodsvijand, is uit de ballon omlaag gestort, waarin hij je had willen overvallen, en waaruit jij gelukkig met het valscherf hebt kunnen dalen.

— Precies, hernam Raffles kalm. En nu schijnen zijn waardige discipelen zich de dood van hun chef bijzonder aan te trekken, wat voldoende blijkt uit deze advertentie.

— Maar dan loop je groot gevaar, Edward.

Raffles schudde lachend het hoofd.

— Ik wilde, dat ik je een weinig van mijn fatalisme kon overdoen, zei hij. Niemand sterft voor het zijn tijd is.

— Alles goed en wel, maar ik zou mij toch maar in acht nemen.

— Ik weet niet wat je daaronder verstaat, Charles, maar als je bedoelt, dat ik nu als een slak in mijn huis zal blijven, en mijn zakken zal volstoppen met revolvers en andere wapens, dan vergis je je.

— Maar ze kunnen je dubbel-leven doorgronden.

— Dat is niet waarschijnlijk. Dat hebben de knapste detectives van Londen en Parijs niet gekund en dat zullen de leden van de Bende der 99, zoals zij zich noemen, niet kunnen.

— Je vergeet, Edward, dat Shydrift het wel heeft gekund.

— Shydrift was een zeer bijzonder persoon, en in zijn soort een genie. Neen, ik durf er mijn hoofd onder verwedden, dat degenen die onder hem stonden, volstrekt niet van mijn ware identiteit op de hoogte zijn.

— Maar als wij naar Parijs gaan, drong Brand aan, laten wij dan toch in 's hemelsnaam onder een andere naam reizen, dan onder die van Lord William Aberdeen en zijn secretaris.

— Dat was ik ook van plan.

— Gelukkig, want de leden van de Bende te Parijs, of te Londen, waar zij dan mogen vertoeven, zullen wel begrijpen, dat een man als Raffles onmiddellijk komt aanvliegen op een diamant als de « Daila Lhama ».

— En daar hebben zij gelijk in, zei Raffles. Want het kan hun bekend zijn, dat ik reeds enige diamanten van eigenaar heb doen veranderen, die eveneens grote vermaardheid genoten.

— Welnu, als je dat met mij eens bent, dan zul je ook moeten toegeven, dat zij niets anders behoeven te doen, dan van nu af aan zeer nauwkeurig acht te geven op de Kanaalboten, ten einde de passagiers in het oog te houden, en te trachten, John Raffles er uit te pikken.

— Dat is niet slecht opgemerkt, Charles en ik zal je goede raad ter harte nemen. Wij zullen, om te beginnen, met een onzer eigen boten oversteken.

— En onze auto dan?

— Wij zullen onze brave Henderson met een der snelste wagens vooruit zenden. Hij kan ons dan te Calais wachten. En nu zullen wij eens spoedig ons reisplan in orde maken.

— Maar zeg mij eens, Edward, zei Brand, terwijl de beide vrienden de biljartkamer verlieten en zich naar de bibliotheek begaven, wat is dat eigenlijk die « Bende der 99 »?

Raffles haalde de schouders op.

— Ik hoor de naam niet voor het eerst, zei hij, maar veel kan ik je er niet van zeggen. Onlangs heeft hoofdinspecteur Baxter op de Windsorclub te kennen gegeven, dat er naast de bende der « Raven », die te Parijs haar hoofdzetel heeft, geen andere internationale bandietentropen bestaat, die in geduchtheid vergeleken kan worden met die der 99.

— Waaraan heeft ze eigenlijk die zonderlinge naam te danken?

— Omdat ze, naar men zegt, in niet minder dan negen en negentig landen vertakkingen heeft, tot in Siam en Afghanistan toe, en in ieder van die landen is een soort departementchef aangesteld, die in de hoofdstad zetelt en

van daaruit aanslagen op touw zet en bestuurt. Er heerst een strenge tucht onder de leden en ernstige vergrijpen, zoals verraad en verzet tegen de bevelen van de chef, worden op afdoende wijze gestraft.

— En zijn er nog nooit leden van die bende gevangen genomen?

— O ja, reeds herhaaldelijk. Maar de tucht zit er zo vast in, dat geen enkele van die bandieten ooit de schuilplaats van zijn medeplichtigen heeft verraden. Het ergste is, dat deze bende haar leden recruteert onder alle standen der maatschappij, men vindt er kelners en kamermeisjes, bankiers en huiseigenaren, tramconducteurs en taxi-chauffeurs, machinisten en effectenmakelaars onder.

Onder het spreken hadden de beide vrienden de bibliotheek bereikt en zetten zich nu voor de grote ebbenhouten tafel, die voor een der ramen was geschoven.

En hier maakten zij, zoals gewoonlijk in dergelijke gevallen, zonder door iemand te kunnen worden gestoord, of zonder dat het mogelijk zou zijn hun gesprek af te luisteren, hun veldtochtplan op.

Henderson zou de volgende dag met een der snelste auto's over het Kanaal worden gezonden en nog diezelfde dag zouden Brand en Raffles met de snelste motorboot, die op dit ogenblik in een boothuis bij de Tower Bridge lag, op hun beurt het Kanaal oversteken.

Zij zouden dan geen gevaar lopen op de vingers te worden gekeken door medereizigers.

Verder besloten zij, dat zij nog diezelfde avond een der huizen zouden betrekken, welke Raffles in een geheel ander deel van Londen bezat, zich daar zouden vermommen, en vandaar de veldtocht zouden beginnen.

Gaston, de oude kamerbediende, zou aan mogelijke bezoekers de boodschap geven, dat zijn meester en diens vriend voor enige tijd met hun jacht in de wateren van Noorwegen kruisten.

Nadat dit alles was vastgesteld, liet Raffles Henderson, de chauffeur, bij zich roepen, en een ogenblik later trad

deze binnen.

Tegen zijn gewoonte draaide hij zijn pet enigszins zenuwachtig tussen zijn grote handen om en om en vertoende zijn breed gelaat een verlegen, wat verschrikte uitdrukking.

— Gij hebt mij laten roepen, mylord? vroeg hij.

— Ja, James. Je moet de Rolls Royce gereed maken, de grijze, om morgen vroeg mee naar Calais over te steken.

— Gaat mylord naar Frankrijk?

— Ja, James. Mijnheer Brand gaat mee. Wij hebben daar belangrijke zaken te verrichten.

— En moet ik mylord in Calais wachten?

— Ja. Wij volgen met de «Dolphijn».

— Met de «Dolphijn» mylord? riep Henderson verschrikt uit. Maar dat is onmogelijk. Ik wilde u daar juist over komen spreken, toen u mij opbelde.

— Onmogelijk, zeg je? riep Raffles verbaasd uit. De boot is toch in orde?

— Dat is zij juist niet, mylord. Zij is op het ogenblik niet te gebruiken.

— Wat mankeert er dan aan? riep Brand nu uit.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer Brand. Ten eerste is de accu volkomen kapot, en een van de kamwielen is zeker met een zware hamer stukgeslagen en ten tweede is er een stuk uit de bodem gezaagd, zodat de boot in het boothuis half onder water ligt en nog slechts door de meerkettingen wordt belet om te zinken.

De beide vrienden wisselden een veelbetekenende blik.

— Dat is kras, mompelde Brand.

— Wanneer heb je dat ontdekt? vroeg Raffles.

— Omstreeks een uur geleden, mylord, toen ik eens naar de boot ging kijken. Ik was namelijk voornemens de kleppen eens op te schuren. Maar dat is nog niet alles, mylord, want in het boothuis van de Jachtclub zijn alle grote motorboten die zeewaardig zijn, op dezelfde wijze onbruikbaar gemaakt. En niet alleen in ons boothuis, maar ook in dat van andere clubs. Alleen de kleine bootjes zijn ongemeoid gelaten.

Raffles had met een strak gezicht toegelusterd, en zei:

— Ja, ja, je ziet dat de heren niet met lapmiddeltjes werken. Als zij iets doen, dan doen zij het goed.

— Maar wat betekent dat? riep de jonge man uit. Wat heeft het voor doel die boten tijdelijk onbruikbaar te maken?

— Maar lieve hemel, dat is toch duidelijk genoeg, riep Raffles enigszins ongeduldig uit. Je hebt zoëven zelf gezegd, dat de mensen die mij bedreigen, alles in het werk zullen stellen om achter mijn ware identiteit te komen. Dat valt natuurlijk op een Kanaalboot gemakkelijker dan op een motorboot. Welnu, als zij te Londen alle grote motorboten vernielen, die in staat zijn het Kanaal over te steken, dan dwingen zij John Raffles wel om van een der Kanaalboten gebruik te maken.

— En daarvoor zouden zij een paar honderd motorboten bederven? riep Brand op een toon van ongeloof uit.

— Verwonder je daar vooral niet al te zeer over, amice. Dat is voor leden van die bende kinderwerk. Zij sturen er een paar dozijn monteurs op af, die in hun dienst staan en die knappen dat werkje in één nacht met gemak op. Een paar hamerslagen op iedere motor, een paar halen met een zaag door het hout van de bodem, en de zaak is klaar. Iedere man kan in een uur op die wijze gemakkelijk tien boten onklaar maken.

— Nu, dan kunnen wij wel zeggen, dat ons iets boven het hoofd hangt, riep Brand uit. Wat nu?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, wendde Raffles zich tot Henderson met de vraag:

— Hoe lang zou de reparatie van de « Dolphijn » ongeveer duren, James.

— Minstens vijf of zes dagen, my-

lord.

— De « Zeearend » ligt immers niet hier?

— Neen, mylord, die hebben wij op Diamant-eiland gelaten.

— En de « Bruinvis »?

— De « Bruinvis » ligt op het oogenblik op de werf om gekalofaterd te worden, mylord.

Raffles dacht even na.

Hij kon weliswaar per vliegmaschine naar Diamant-eiland gaan en dan de boot, die daar lag, naar Londen terugbrengen, maar daar zouden toch zeker een paar dagen mee heengaan, hetgeen zijn plannen te veel zou vertragen.

— Nu, James, als dat zo is, vervolgde Raffles, dan schiet er niets anders op over, dan dat wij morgen alle drie tegelijk met een der Kanaalboten oversteken. Zorg er voor, dat je vanavond, op een of andere wijze onkenbaar gemaakt, in het huis aan de Victoria-street bent, want vandaar beginnen wij onze onderneming.

— Is er gevaar aan verbonden, mylord? vroeg Henderson, terwijl zijn ogen vrolijk lichtten.

— Ja, James, en wel in dubbel opzicht naar ik geloof.

— Dan gaan wij een plezierige tijd tegemoet, mylord, riep de brave chauffeur uit.

En met een glans van genoegen op zijn breed gelaat verliet hij het vertrek.

De beide mannen keken hem glimlachend na.

— Henderson leeft maar half als hij geen gevaarlijke avonturen kan beleven, zei Brand.

— Intussen bevalt mij die vernieling van onze boot allesbehalve, merkte Raffles op. Ik geloof dat wij verstandig zullen doen als we ons ditmaal een beetje in acht nemen.

HOOFDSTUK III

DE PRINS

Omstreeks dezelfde tijd zat in een kamer van een klein café in de Rue du Bac, een der alleroudste straten van Parijs, niet ver van de Notre Dame gelegen, een half dozijn mannen rondom een tafel, die bedekt was met een aantal flessen en glazen.

Het waren vogels van diverse pluimage.

Er zat daar een treinconducteur, een zeer deftig gekleed man in de kracht van zijn leven, maar met reeds bijna geheel wit haar, hetgeen hem een eerwaardig voorkomen gaf, een brievenbesteller, een liftjongen van een modemagazijn, een bouwvakarbeider, en iemand, die er uitzag als een of andere ambtenaar.

Behalve deze zes personen, bevond zich nog een man in het kleine, bedompte vertrek, van wie op het eerste gezicht te zien viel, dat hij gewend was te worden gehoorzaamd, een man van omstreeks vijf en veertigjarige leeftijd, met een hoofd zo kaal als een biljartbal, en ook op zijn gezicht was geen haartje te ontdekken.

Hij had een bijzonder grote dunne neus, enigszins gewelfd, en grote zwarte ogen.

Waarschijnlijk had een of andere eigenaardige kwaal hem aldus beroofd van alle haargroei.

Opvallend waren verder zijn buitengewoon witte tanden en zijn kleine, welgevormde oren.

En tenslotte viel dit eigenaardige gelaat op door een buitengewone bleekheid.

Het was niet de ziekelijke bleekheid, zoals men die wel aantreft op het gezicht van personen met bloedarmoede, maar het was de wasachtige bleekheid van een dode.

Zolang deze man zijn ogen neergeslagen hield, was, ondanks zijn vreemdsoortig uiterlijk, de uitdrukking van het gelaat niet onaangenaam.

Maar die ogen zelfden gaven het van tijd tot tijd een uitdrukking van wrede boosaardigheid, en sluwheid die het geheel en al veranderde.

Het was aanstonds te zien, dat de kale man een voortreffelijk toneelspeler moest zijn en aan zijn trekken alle uitdrukkingen kon verlenen, welke hij verkoos.

Wellicht zou het voor een psycholoog niet oninteressant zijn geweest de levensloop van deze man eens na te gaan.

Hij zou tot de ontdekking zijn gekomen, dat deze regelrecht afstamde uit het geslacht Solms-Rodelheim und Assenheim, dat de jonge Graaf Eithel Friedrich von Solms, die thans een benedigde boosdoeners aanvoerde, ongeveer vijftien jaren geleden met schande en smaad was verjaagd uit het ouderlijk huis, dat zijn vader hem verloochend had, dat zijn moeder van verdriet over zijn daden gestorven was en dat de Duitse keizer toentertijd in eigen persoon de banvloek over hem had uitgesproken.

Vals spel, trouwbreuk, ja zelfs landverraad; dat alles had men deze ontairde telg van een edel geslacht ten laste kunnen leggen.

Hij was uit zijn land gevlucht als een paria, nu ongeveer vijftien jaren geleden, in gezelschap van een jong meisje, nog bijna een kind, wier hoofd hij op hol had gebracht, en die toen nog steeds aan hem geloofde en hem als haar afgod aanbad.

Ook zij ontsproot aan een adellijke familie en haar vader had een dure eed gezworen, dat hij haar nooit meer onder zijn ogen wilde zien.

De jonge graaf was al spoedig van kwaad tot erger vervallen.

Hij kwam in kennis met enige internationale hoteldieven, die hem met weinig moeite wisten over te halen zijn goed figuur, zijn grote talenkennis, zijn voortreffelijke manieren en

zijn bereidheid in dienst te stellen van een man, die zij allen vreesden als de pest, en bewonderden als een genie.

Die man was professor Shydrift.

Jarenlang had hij geregeerd over een heel leger misdadigers, dat over de ganse aardbol verspreid was en dat aan al zijn bevelen gehoorzaamde, goed gedrield, en in toom gehouden door een stelsel van meedogenloze straffen, zowel als van rijke beloningen.

Maar John Raffles was verschenen op de weg van professor Shydrift en enige tijd geleden had de Koning der Misdadigers in de wanhopige strijd met de gentleman-inbreker zelf het onderspit gedolven.

Langzamerhand was Eithel Friedrich von Solms, die reeds aanstonds zijn naam veranderd had, in kennis gekomen met meerdere misdadigers, niet alleen te Parijs, maar ook te Weenen, Berlijn, Madrid, Londen, Cairo en elders, en had hij zich door zijn schrandtheid en stoutmoedigheid weten op te werken tot de rang van adjudant van de gevreesde Shydrift.

Het is zo goed als zeker, dat niemand zijn ware afkomst kende, behalve de vrouw die hem steeds en ondanks alles trouw was gebleven, en toch had men hem, daartoe gedreven door een onbestemd gevoel van onderdanigheid, de bijnaam van de Prins gegeven.

Als zodanig was de telg van het oude vorstengeslacht bekend in de misdadigerswereld van het gehele vasteland en zelfs van de Verenigde Staten.

Het scheen dat de mannen op dit ogenblik een ernstige zaak bespraken.

De Prins had een klein opschriftboekje voor zich liggen, waarin hij van tijd tot tijd een blik wierp.

Nu merkte hij met krakende geaffecteerde stem op:

— Meine Herrschaften, ik zie tot mijn genoegen, dat men mijn bevelen stipt heeft opgevolgd. Zo mag ik het zien.

De mannen die om de tafel heenzaten, knikten stilzwijgend.

Nu vervolgde de Prins:

— Zoëven heb ik in cijferschrift telegrafisch bericht gekregen, dat de aanslag op de motorboten te Londen volkomen gelukt is, en dat het menselijkerwijs onmogelijk zal zijn, voor een particulier althans, per motorboot het Kanaal over te steken, althans niet voor een dag of acht, dat wil zeggen, als het te laat zou zijn, voor ons, zowel als voor de man, die wij zoeken.

Weer lieten de mannen aan de tafel een goedkeurend gebrom horen.

— Ik behoef jullie niet te zeggen, wat ons doel is, nietwaar? vervolgde de Prins. Wij hebben John Raffles reeds een waarschuwing doen toekomen. Hij zal zich voor ons in acht moeten nemen, want ik ben vast voornemens, de dood van onze geniale leider te wreken.

— Ik vrees echter, chef, merkte de man met het eerwaardige uiterlijk op, terwijl hij een sigaret opstak, dat er nog vrij wat moeilijkheden aan verbonden zullen zijn. Ik ben heel wat jaren ouder dan gij zijt en ik kan u verzekeren, dat er omtrent de slimheid en de moed van de gentleman-inbreker verhalen de ronde doen, die ik zelf waarschijnlijk niet zou hebben geloofd, als ik niet persoonlijk in de gelegenheid was geweest enige malen kennis te maken met de werkwijze van de Grote Onbekende.

De Prins wierp de spreker een duistere blik uit zijn zwarte ogen toe.

— En ik verzeker je, Champré, John Raffles mag zo knap zijn als hij wil, ik wil en ik zal hem tonen, dat hij tegen ons niet is opgewassen.

Op dit ogenblik werd er een deur achter in het vertrek zacht geopend.

Met een onwillekeurig gebaar grepen alle mannen als in afspraak naar hun zakken.

Dadelijk echter namen zij hun vorige onverschillige houding weer aan, want er trad een vrouw binnen van ongeveer dertigjarige leeftijd.

De Prins wendde het hoofd naar haar om en zei op barse toon:

— Hoe dikwijls moet ik je nu nog zeggen, Elsa, dat je steeds het teken moet geven voor je binnenkomst?

De jonge vrouw wierp een schuwe blik op de Prins.

— Neem mij niet kwalijk Fred, zei zij op zachte toon, ik had het vergeten.

— Wees dan voortaan wat minder vergeetachtig. Je zoudt je zelf de grootste ongelukken kunnen berokkenen, als je vergat het teken te geven. Wat kom je doen?

De jonge vrouw haalde de schouders op.

— Niets, zei zij. Ik kom eens kijken wat jullie doen.

Haar stem klonk moedeloos.

Zij nam op een stoel op enige afstand van de tafel plaats, vouwde de handen in de schoot en wierp een blik om zich heen door het morsige vertrek.

Er lag een wereld van wanhoop, smart en zieleleed in die blik.

De Prins echter scheen dat niet op te merken, maar ging door met zijn instructie.

— Het is dus uitgemaakt, zei hij, dat John Raffles verplicht is van een der kanaalboten gebruik te maken, om hierheen te komen.

— Maar is het wel zeker dat hij hier komt? merkte de Champré weer op.

De Prins haalde enigszins ongeduldig de schouders op.

— Het is natuurlijk niet wiskundig zeker, zei hij, maar John Raffles zou niet de man zijn, die hij is, als hij geen moeite deed om de «Daila Lhama» in zijn bezit te krijgen. Waar wij dat willen proberen, kun je er wel zeker van zijn, dat hij het zeker niet zal nalaten.

— En wat heb je verder gedaan? ging de Champré voort, die van de zes mannen het meeste gezag scheen te hebben.

— Ik heb de motorboten laten vernielen, zoals ik al gezegd heb en een paar dozijn van onze beste mannen te Londen aan het werk gezet om het oog te houden op alle Kanaalboten, die van hedenmorgen tot vandaag over een week naar Calais vertrekken, of naar een andere grote Franse haven. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat wij aan boord van de meeste schepen, een

der onzen hebben. Hier is het een hofmeester, daar een kelner, op een derde boot is het weer een laadmeester. Neen, als John Raffles werkelijk denkt over te steken, dan geloof ik niet dat wij hem zullen missen en laat hij zich dan voor mij in acht nemen. Ik heb gezworen dat ik onze chef zal wreken en ik wil mijn woord houden.

— Maar hoe denk je dat wel aan te leggen, ging de Champré voort, die blijkbaar niet zo gauw was te overtuigen. Ik bedoel, hoe denk je Raffles te kunnen aanwijzen tussen alle andere passagiers?

— Dat zal gemakkelijker gaan, dan je schijnt te denken. Ten eerste zijn wij thans niet in het reisseizoen, zodat het aantal passagiers aanmerkelijk kleiner is dan anders, hetgeen ons onderzoek niet weinig zal vergemakkelijken.

Ten tweede is het wel zeker, dat Raffles niet alleen reist, waar het zulk een gevaarlijke onderneming betreft, maar dat hij door minstens een, misschien wel twee vrienden vergezeld is. Door onze helpers in de kantoren der stoomvaartmaatschappijen zal het gemakkelijk vallen vast te stellen, welke reizigers inderdaad degenen zijn, waarvoor zij zich uitgeven, want dat zijn meestal zakenmensen, die herhaaldelijk heen en weer reizen. Welnu, op alle passagiers met een uitheemse naam, op alle echte, of zogenaamde edellieden, op alle pas aangemonsterde zeelieden, hofmeesters of matrozen, zullen wij scherp acht laten geven. Al zou ik tien, ja vijftien reizigers moeten laten volgen, ik zou er niet voor terugdeinzen, want van veertien zou het spoor misschien op niets uitlopen, maar de vijftiende zou zeker mijn man zijn.

De Champré bromde wat voor zich heen.

— Ik hoop het, zei hij, maar ik geloof het niet, voor ik het zie.

De Prins wierp de witharige bandiet een boze blik toe.

— Als het zo ver is, zul je me hoop ik de eer nageven, die mij toekomt, merkte hij op.

— Dat zal ik zeker niet nalaten, Prins, zei de Champré grinnikend. Een

mag ik weten wat gij voornemens zijt met onze vriend Raffles, aangenomen dat gij hem in handen weet te krijgen?

— Wel, daarover behoeft niet lang te worden gepraat, zei de Prins met zijn gewoon geaffecteerd keelgeluid. Wij zullen hem zelf niet vonnissen; als ik mij heb overtuigd, dat hij werkelijk de man is, die ik zoek, dan wordt hij zonder vorm van proces ter dood gebracht op de wijze die je wel kent.

In de hoek van het vertrek liet zich een zacht kreunend geluid horen.

Alle mannen wendden het hoofd om.

Het was Elsa, die deze zwakke kreet had geslaakt.

Haar gelaat was zo mogelijk nog bleker geworden en in haar blauwe ogen lag een uitdrukking van afschuw en naamloos lijden.

— Wat is er, Elsa? vroeg de Prins ruw.

— Niet meer bloed, Fred, zei de jonge vrouw, terwijl zij smekend de handen vouwde.

De Prins haalde de schouders op.

— Nog altijd even sentimenteel, zei hij spottend. Kom, kom, daar moest je je tegen verzetten. Raffles is niets beters dan wij; hij is bovendien onze doodsvijand, en hij heeft de bende der « Raven », en dus ook de « Negen en Negentig » oneindig veel schade berokkend en zeker een tiental onzer beste leden aan de galg geholpen, of met de Weduwe laten huwen.

Elsa rilde.

De lugubere grappen op de guillotine, welke haar metgezellen zo vaak maakten, boezemden haar een onuitsprekelijke afschuw in.

En zij bedacht niet zonder een huivering van ontzetting, dat de man, die eens was voorbestemd om zijn vader als regerend vorst op te volgen, misschien het hoofd onder de valbijl zou moeten leggen, en aldus zelf « met de Weduwe in het huwelijk moeten treden ».

Elsa stond langzaam op, kwam naar de tafel toe en legde haar arm om de hals van haar minnaar.

— Doe het niet, Fred, smeekte zij. Het zal ons ongeluk aanbrengen. Ik voel het.

Maar de Prins stiet de arm op ruwe wijze weg.

— Laat mij met rust, zei hij bevelend. Je weet wel dat er geen sprake is, mij te weerhouden van een eenmaal opgevat plan. Die man is zeer gevaarlijk voor ons, en bovendien, doe ik niets anders dan gerechte wraak uitoefenen. In ons leger bestaat de krijgstucht evengoed als bij de gewapende macht, en ik acht mij gerechtigd tegen onze vijanden op te treden, zoals het mij goed dunkt.

Langzaam ging Elsa achteruit en bereikte zo de deur.

Zij tastte achter zich tot zij de knop gevonden had en trok de deur open. Toen verdween zij.

Geen der mannen had een woord gesproken.

De Champré was de eerste die wat zei.

Hij bekeek het uiteinde van zijn sigaret, blies er de as af en merkte toen als terloops op:

— Ik zou haar een beetje in het oog houden, Prins.

— Wat bedoel je? vroeg de Prins bars.

— Wel, ik geloof dat ik nogal enige mensenkennis bezit en op het gezicht van je jonge vrouw lees ik, dat je niet meer die invloed op haar uitoefent van vroeger en dat het tijd voor je wordt een beetje voorzichtigheid te betrachten.

De Prins liet een schel lachje horen en sloeg met de vuist op tafel dat de glazen en flessen rinkelden.

— Dat zou ik wel eens willen zien, riep hij uit. Maar je vergist je, de Champré, daar is geen sprake van. Zij is nog steeds even onderworpen als altijd.

Weer inspecteerde de man met het eerwaardig uiterlijk het brandende uiteinde van zijn sigaret en daarop hernam hij langzaam:

— Ik blijf bij wat ik gezegd heb; neem je in acht. Die vrouw is bezig haar ketenen af te schudden.

HOOFDSTUK IV

DE « DAILA LHAMA »

Het was omstreeks elf uur in de ochtend van de volgende dag toen een grote grijsgelakte auto stopte voor de deur van het Astoria-Hotel aan de Champs Elysées te Parijs.

Raffles en Brand stapten er uit.

Henderson reed de wagen naar de ruime garage, nadat de toesnelliende portier en kellners er de bagage hadden uitgenomen.

De rijk gegaloneerde portier gaf de beide gasten het nummer van hun kamer.

In het register noteerde hij de naam van Lord Stokes Earl of Archdale en die van Sir Reginald Blount.

Een ogenblik later waren Raffles en Brand geïnstalleerd in de fraaie logeervertrekken, die door een tussendeur met elkander in verbinding stonden.

— Wel, Charles, zei Raffles glimlachend, toen de kellner zich verwijderd had en hun bagage op de kamer gebracht was, je ziet dat het zonder enig incident is gegaan en dat wij onderweg niet getraceerd zijn op een revolver-schot, en nog veel minder op de scherven van een helse machine.

— Ja, ja, jij drijft er de spot mee, zei Brand, terwijl hij het hoofd schudde. En toch ben ik nog niet geheel en al gerust.

— Maar amice, dan ben je toch waarlijk wel wat veeleisend. Wij hebben toch immers niemand gezien die ons verdacht voorkwam? Wij hebben elkander toch steeds met onze aangenomen naam aangesproken. Wij zijn toch immers vertrokken uit het huis in de Victoriastreet? Hoe wil je nu in 's hemelsnaam, dat iemand denkt dat ik John Raffles ben.

Maar Brand scheen nog niet geheel en al overtuigd.

— Dat mag allemaal waar zijn, zei hij, en toch, ik voel mij niet geheel en al gerust. Het is waar dat wij geen bepaalde verdachte gezichten heb-

ben gezien, maar dat betekent niet veel. Wie zegt ons dat het tuig geen handlangers onder het scheepsvolk hebben gehad, of onder het bediendenpersoneel?

Raffles maakte een afwerend gebaar.

— Allemaal tot je dienst, als dat zo is, dan helpt het niets om daar nu over te klagen, wij zullen dat dan te zijner tijd wel merken.

— Maar dan is het misschien te laat, riep de jongeman uit.

Goede hemel, wat ben je pessimistisch. Kom, zet je die muizenissen uit het hoofd, dan gaan wij er aanstonds op uit om de « Daila Lhama » te bekijken.

— Is hij al te zien?

— Ja, de tentoonstelling is vanochtend om tien uur geopend.

— Maar het zal er wel stampvol zijn.

— Zoveel te beter, dan kunnen wij op ons gemak eens rondkijken en de plaatselijke gesteldheid opnemen, zonder dat het opvalt.

— Moet men entrée betalen?

— Ja, de toegangsprijs is niet mis, vijfhonderd francs per persoon. De opbrengst is, als ik mij niet vergis, ten bate van de slachtoffers van een mijnramp of iets dergelijks.

De beide vrienden verfristen zich, verwisselden hun reiscostuum tegen een wandeltoilet en lieten via de portier de auto weer voorkomen.

Toen zij in de auto zaten, keek Brand een paar keer door de achterruit, om zich te vergewissen dat zij niet gevolgd werden.

Raffles keek Brand hoofdschuddend aan.

Toen riep hij Henderson toe:

— Naar de Banque Française, James. Weet je het gebouw te vinden?

— Ja zeker mylord, het gebouw staat immers aan de Boulevard des Italiens?

— Juist, dat heb je goed onthouden. Henderson startte de motor en even

daarna gleeed de Rolls onhoorbaar door de drukte en door de eindeloze rijen wagens, taxi's, bussen en vrachtauto's, die als een lange stroom over de grote boulevards reden.

Toen Henderson stopte stegen de beide vrienden uit.

Ofschoon het lunchtijd was werd het grote bankgebouw als het ware bestormd door een heteroog publiek, dat er naar haakte de monster-diamant te zien.

Enige politie-agenten, bijgestaan door vier gardes Republicaines, hadden de handen vol het binnenstromende publiek in bedwang te houden.

Hier en daar in de reusachtige vestibule waren weer andere ambtenaren neergezet, die de stroom bezoekers in de goede richting dirigeerden en tot geduld aanmaanden.

Raffles en Brand voegden zich bij de menigte.

Na ongeveer een half uur voetje voor voetje te hebben geschuifeld, bereikten Raffles en Brand op hun beurt het zware gewelf, waar de diamant was ten toon gesteld.

Beiden hadden goed acht gegeven op de weg die zij gevolgd waren.

Zij waren een brede marmeren trap afgedaald, vervolgens een gang doorgegaan, die door elektrische lampen verlicht was, weer drie treden opgegaan, en hadden ten slotte voor een dwarsgang het keldergewelf bereikt.

De stalen deuren waren zo wijd mogelijk geopend, aan weerszijden waarvan twee gardes stonden met het geweer (bij de voet, en de revolvertas op zijde).

In de zijgangen patrouilleerden bovendien ongeveer zes agenten eveneens met revolver gewapend.

Na aan de ingang hun entrée te hebben voldaan, traden Raffles en Brand de geweldig grote kluis binnen, die geheel van staal en beton was opgetrokken en eveneens met elektrische lampen verlicht.

In het eerst konden zij volstrekt niets anders onderscheiden dan een bonte menigte, die langzaam rondom een glazen vitrine schuifelde, die in het midden van de kluis was neergezet, en

geplaatst was in een soort kooi van dikke ijzeren tralies. Het geheel was iets kleiner, maar leek overigens veel op de inrichting in de Tower te Londen, waar de kroonjuwelen worden bewaard.

Op de vier hoeken van deze kooi stond een garde met de bajonet op het geweer en het gelaat naar de steen gekeerd.

Raffles had al deze bijzonderheden onmiddellijk in zich opgenomen en in zijn geheugen gegrift.

Brand echter lette minder op de omgeving, dan wel op de personen, die hij daar aantrof, en die hij allen met een wantrouwend oog gadesloeg.

Maar onder al deze nieuwsgierigen scheen er niemand te zijn, die het verdiende dat men hem moest wantrouwen.

Al deze mensen waren keurig gekleed en behoorden blijkbaar tot de hoogste standen, of althans tot de zeer goeode middenklasse.

Daar waren heren met eerwaardig wit haar, bekende renstalbezitters, leden van de jeunesse dorée, befaamde demi-mondaines, en voorts een aantal juweliers en handelaars in edelgesteenten, die nog geen gelegenheid hadden gehad de wonderbaarlijke diamant te bewonderen en men zag er zelfs enige leden van het corps diplomatique, die er zich blijkbaar met eigen ogen van wilden overtuigen, dat de ongelooflijke verhalen betreffende de grootte en de glans van de steen niet op verzinsels berustten.

Voetje voor voetje vooruit komend, konden de beide vrienden ten slotte op hun beurt een plaatsje vlak voor de stalen kooi veroveren.

Brand slaakte een kreet van verbazing en bleef met open mond staan kijken.

En zelfs op de onbewogen trekken van John Raffles vertoonde zich een uitdrukking van bewondering.

De « Daila Lhama » lag op een kussen van blauw satijn, aan de hoeken versierd met kwasten van gouddraad.

Dit kussen rustte op zijn beurt op een pedestal van blauw geaderd wit marmer.

Piedestal, zowel als diamant waren omgeven door een glazen kast, die op haar beurt omringd was door een aan alle zijden gesloten kooi van dikke ijzeren staven, die in de vloer was gemetseld.

De diamant weerkaatste oogverblindend alle licht.

Zij was in een eigenaardige vorm geslepen, namelijk als een kort suikerbrood, met een paar honderd facetten.

Hoe groot de steen ook was, en hij was inderdaad niet kleiner dan een struisvogelei, toch was hij onberispelijk zuiver, een weinig geel, maar zonder het geringste vlekje dat de schoonheid zou hebben kunnen schaden.

Enige tijd bleven Raffles en Brand staan om het prachtstuk te bewonderen totdat zij werden weggedrongen, door anderen die op hun beurt iets wilden zien.

Aan de andere kant van de kooi schuifelden zij weer terug, achter de ruggen van de op wacht staande gardes om.

Het had ruim een half uur geduurd voor Brand en Raffles het grote gebouw van de Franse bank konden verlaten.

Voor het trottoir stond hun auto nog steeds geparkeerd.

Raffles en Brand stapten in.

— Hoe vindt je de steen? vroeg Raffles ten slotte, nadat zij enige tijd onderweg waren.

— Wonderbaarlijk, riep Brand geestdriftig uit. De kleur is onberispelijk, de glans is ongelooflijk en wat het slijpen betreft, geloof ik niet dat ik ooit zulk een fraai bewerkte diamant heb gezien. Maar mijn beste Edward, je zult nu wel zo goed zijn om toe te geven, dat er geen sprake van kan zijn, deze schitterende wondersteen te roven.

— Waarom niet? vroeg Raffles kalm.

— Vraag je dat nog? Heb je dan niet gezien, hoe de steen bewaakt wordt?

— Zonder twijfel, maar juist die aanschouwing heeft mij tot de overtuiging gebracht, dat de onderneming gemakkelijker valt uit te voeren, dan ik eerst geloofde.

Brand meende niet goed te hebben verstaan.

— Meen je werkelijk wat je daar zegt? vroeg hij op zachte toon.

— Ongetwijfeld.

— Maar de steen is in een ontogankelijk gewelf opgesloten, Edward.

— In dat gewelf kan men doordringen.

— Maar je zoudt toch alleen des nachts kunnen werken.

— Dat spreekt vanzelf.

— Maar ook dan zal de steen zorgvuldig worden bewaakt.

— Daar twijfel ik geen ogenblik aan. Minstens vier Gardes Republicaines zullen er de wacht bij houden.

— Nu dan. Hoe wil je er dan bij komen?

— Eenvoudig door de plaats van een van de gardes in te nemen.

— Maar wat je daar zegt, is waanzinnig, Edward, zei Brand. Je weet toch volstrekt niet wie die man kan zijn?

Raffles stak kalm een sigaret op.

— Hun naam weet ik niet, dat is zeker, maar hun gezicht heb ik heel zorgvuldig bestudeerd en ik zou die mannen onmiddellijk herkennen als ik ze terugzag. Dan bestaan er nog zo iets als kragen en schouderbedekkingen. Een blik op deze uitrustingsstukken heeft mij doen zien, dat de vier gardes, die thans op wacht stonden, behoorden tot de tweede compagnie van het eerste regiment.

Brand keek zijn vriend vol bewondering aan.

— Echt iets voor jou om daar direct op te letten, zei hij. Maar je moet niet geloven, dat ik nu al overtuigd ben.

— Zijn er nog meer bezwaren? vroeg Raffles met voorgewend ongeduld.

Brand sloeg een wanhopige blik ten hemel.

— Nog meer bezwaren, herhaalde hij kreunend. Lieve hemel, ik geloof dat ik je er achter elkaar wel twaalf zou kunnen opnoemen. Je komt ten eerste het gebouw niet in en als je er inkomt, zullen twee of drie gewapende portiers je tegenhouden; als die je niet

herkennen en je komt veilig in de kelder dan zul je het onmogelijk tegen drie gardes kunnen opnemen. Kun je dat wel, dan zul je de deur van de kooi niet kunnen openen. Slaag je daar echter in, dan zul je met de steen onmogelijk het gebouw weer kunnen verlaten, want men zal je natuurlijk vragen waar je heen gaat op dat ongewone uur.

Raffles had kalm toegeluisterd.

— In ieder geval zijn dat geen twaalf

bezwaren, maar slechts vijf, zei hij op rustige toon. Een van die vijf deugen de eerste twee al dadelijk niet. Want ik ben van plan er tezamen met de gardes binnen te gaan, zodat er volstrekt geen aanleiding voor de portiers bestaat mij te wantrouwen. Maar daar zijn wij aan het hotel, Charles; over de rest van ons plannetje zullen wij wel later spreken.

HOOFDSTUK V

DE WAARSCHUWING

Toen Raffles en Brand waren uitgestapt en de hotelvestibule binnengetreden, trad de portier hen dadelijk tegemoet en zei:

— Neem mij niet kwalijk, Monsieur le comte, maar gedurende uw afwezigheid is er een dame gekomen, die u zeer dringend verlangde te spreken.

— Een dame? vroeg Raffles verbaasd. Noemde zij haar naam niet?

— Neen, mylord. Zij zei dat gij haar toch niet kende.

Raffles en Brand wisselden een verbaasde blik met elkander.

— Gij hebt haar toen natuurlijk gezegd dat wij waren uitgereden?

— Ja, mylord, maar zij wilde volstrekt uw terugkomst afwachten.

— Waar is zij nu?

— In de algemene conversatiezaal, mylord. Wij kenden de dame niet, en wij wisten niet of gij het goed zoudt vinden, dat wij haar op uw kamer lieten wachten.

— Daar heb je verstandig aan gedaan, vriend. Wij gaan nu naar onze kamers, je kunt aan die dame zeggen, dat ik haar verwacht.

De portier boog en richtte zich naar de grote, algemene conversatiezaal.

Onder het voorbijgaan wierpen Raffles en Charles een blik door de grote glazendeur.

In een hoek, met de handen in de schoot gevouwen, zagen zij een blijkbaar nog jonge vrouw zitten, zeer smaak-

vol gekleed, maar met een dichte voile voor het gelaat.

Zij gingen met de lift naar boven tot de eerste verdieping, waar zij hun kamer hadden en traden deze binnen.

— Terwijl jij met die onbekende dame spreekt, Edward, zal ik onze koffers maar eens gaan ontpakken, meende Brand.

— Zoals je wilt, amice. Ik beloof je, dat ik het niet lang zal maken.

— Heb je er enig denkbeeld van, wie die dame kan zijn?

— Niet het allergeeringste. De naam die ik nu heb aangenomen, moet hier te Parijs volkomen onbekend zijn.

— Dat is waar, riep Brand uit.

Er lag een zorgelijke blik in zijn blauwe ogen.

Hoofdschuddend ging hij door de tussendeur naar zijn eigen kamer, terwijl hij in zichzelf mompelde:

— Ik weet het niet, maar ik heb een flauw vermoeden, dat de komst van die vrouw ons niets goeds voorspelt. Ik geloof dat ik verstandig zal doen dicht in de buurt te blijven en een oogje in het zeil te houden.

Raffles had zich intussen van hoed en jas ontdaan en twee gemakkelijke stoelen zodanig geplaatst, dat hij zelf met de rug naar het raam zou komen te zitten, terwijl het volle licht op het gelaat van zijn bezoeker zou vallen.

Ongeveer vijf minuten verstreken.

Toen werd er zacht op de deur geklopt.

Een kelner trad binnen en zei:

— Hier is de dame, die u wenst te spreken, mijnheer... mylord.

— Laat haar binnen komen, zei Raffles.

De kelner maakte plaats, liet de gesluierde dame binnen, en deed geruisloos de deur achter haar dicht.

Even bleef de vrouw onbeweeglijk bij de deur staan en deed toen vlug een paar stappen achterwaarts, waarop zij haar oor tegen de deurkier legde.

Even bleef zij zo staan, en kwam toen naar Raffles toe, die haar enige passen tegemoet was getreden en liet zich in de stoel neervallen, die hij haar zwijgend had aangeboden.

— Mag ik vragen, mademoiselle, hoe uw naam is, en wat u tot mij voert? vroeg Raffles, toen hij zag dat zijn bezoeker blijkbaar ten prooi was aan een grote ontroering.

— Wie ik ben, komt er niet op aan, mijnheer, antwoordde de jonge vrouw op zachte toon.

Raffles deed een stap achteruit.

Het was hem niet ontgaan, dat zijn bezoeker hem geen titel gaf.

— Hebt ge mijn naam genoemd voor mij mij wildet spreken? vroeg hij op scherpe toon, terwijl hij door de voile heen de trekken van de jonge vrouw trachtte te onderscheiden.

— Ja mijnheer, ik wist dat gij en uw vriend u hier hebt laten inschrijven als Lord Stokes Earl of Archdale en Sir Reginald Blount. Maar ik weet dat die namen niet die van u en van uw metgezel zijn.

De jonge vrouw had dit zeer kalm gezegd.

Raffles bekeek zijn nagels en toen vlogen zijn scherpe blikken weer naar het gelaat van zijn bezoeker.

— Hoe weet gij dat? vroeg hij langzaam.

De jonge vrouw haalde de schouders op.

— Wat doet het er toe? vroeg zij. Laat het u genoeg zijn dat ik het weet.

— En gij weet wie ik ben?

De bezoeker knikte.

— Ja, gij zijt de man, die bij de politie en elders bekend staat als John Raffles.

Geen spier op het gelaat van de Grote Onbekende bewoog.

Hij begreep nu, dat zijn voorzorgsmaatregelen niet voldoende waren geweest om hem tegen ontdekking te vrijwaren en dat men op de een of andere wijze zijn geheim had doorgrond.

Toch hoopte hij nog zijn vijanden op een dwaalspoor te kunnen brengen.

— Ik heb die naam nooit gehoord, mademoiselle, zei hij kalm.

De bezoeker maakte een afwerend gebaar.

— Doe geen moeite, mijnheer. Ik weet wel dat gij buitengewoon schrander zijt, maar ik verzeker u, dat de aanvoorders van de Bende der 99 ook buitengewoon sluw zijn. Zij hebben reeds op de Kanaalboot uitgevonden, dat gij niet degene waart, waarvoor gij u hebt uitgegeven. Een van de hofmeesters is een lid van de bende en hoe zacht gij ook altijd gesproken hebt, zo zijn u toch een enkele maal enige woorden ontsnapt, die hem de overtuiging gaven, dat gij niet Lord Archdale waart. Zodra de boot te Calais vastmaakte werd ons hoofdkwartier te Parijs gewaarschuwd, en men heeft u sindsdien geen ogenblik uit het oog verloren. Gij zijt overal gevolgd tot in de kluis van de Franse bank toe en ofschoon ik het niet weet, kan ik u wel bezweren, dat men geen enkele van uw bewegingen uit het oog heeft verloren.

Raffles had bedaard toegelisterd.

Hij begreep nu wel dat hij zich in een uiterst gevaarlijke positie bevond.

Hij was er echter de man niet naar om dit ook maar een ogenblik te laten blijken.

— Gij hebt daar zoëven van « Ons hoofdkwartier » gesproken, mademoiselle, ik moet dus aannemen, dat gij behoort tot de Bende, die blijken heeft gegeven van een scherpzinnigheid die ik niet wens te onderschatten?

De jonge vrouw knikte en toen liet zij het hoofd op de borst zakken.

Raffles keek haar aandachtig aan en vervolgde:

— Als dat zo is, mademoiselle, dan moet ik het er wel voor houden, dat gij hier niet met kwade bedoelingen zijt gekomen. Is mijn veronderstelling juist?

Met een ruk hief de jonge vrouw het hoofd op.

Toen, voordat Raffles het verhinderen kon, was zij voor hem op de knieën gevallen en strekte smekend de gevouwen handen naar hem uit.

— Ik bezweer u, mijnheer, riep zij met een stem die door aandoening verstikt werd, verlaat deze stad onmiddellijk. Er dreigen u hier vreselijke gevaren. Men staat u naar het leven. Er leeft hier een man, die u gloeiend haat omdat gij de dood van een onzer leiders veroorzaakt hebt, en die een dure eed heeft gezworen, dat hij u daarvoor met de dood zal laten boeten.

Raffles had de beide handen van de jonge vrouw gegrepen en trok haar overeind.

Hij geleidde haar naar de stoel en nam tegenover haar plaats.

— Maar gij kent de macht van de Bende der 99 niet, als gij zo spreekt, mijnheer, zei de jonge vrouw, terwijl zij opnieuw een smekend gebaar maakte. Gij weet niet over welke macht zij beschikt. Hoe moedig en hoe schrandder gij ook zijt, het zal u onmogelijk vallen u uit hun klauwen te redden, nu zij u eenmaal op de hielen zijn. Gij zijt overal door spionnen omringd. Gij zult geen stap kunnen doen, of men zal het weten, chauffeurs, kelners, ja zelfs politiebeamten zullen u met Argusblikken bewaken. Duizenden straatjongens zijn in dienst van de man aan wie ik moet gehoorzamen. En daarom smee ik u nogmaals, ga van hier, opdat uw bloed ook niet over mijn hoofd komen.

Raffles had zwiingend toegeluisterd.

Toen begon hij op gedempte toon:

— Gij weet niet, mademoiselle, hoe zeer ik het op prijs stel, wat gij nu doet. Want ik ben er van overtuigd dat gij aldus u zelf in groot gevaar hebt begeven, maar gij kent mij niet,

als gij denkt, dat ik de vlucht neem voor wie het ook zij. Mocht mij hier de dood achterhalen, welnu, dan is het mijn noodlot. Gij moogt dit wel zeer fatalistisch noemen, maar zo ben ik nu eenmaal. Ik ben u intussen oprecht dankbaar voor uw goede bedoelingen, en ik verzeker u, dat ik u dat te zijner tijd zal vergelden.

— Gij zijt dus vastbesloten om hier te blijven?

— Vastbesloten.

— Gij weet nu dat u de dood wacht, als zij u in handen kunnen krijgen?

— Ik weet het, maar zij hebben mij nog niet.

De jonge vrouw stond langzaam op.

Raffles trad op haar toe en nam haar handen in de zijne.

— Wilt gij mij niet zeggen wie gij zijt? vroeg hij zacht.

— Vraag het mij niet, mijnheer, ik mag, ik durf het u niet zeggen.

— Maar gij hoort volstrekt niet thuis in die hollen der misdaad, mademoiselle, riep Raffles uit. Ik zie aan uw gehele optreden, ik hoor het aan uw spraak, ofschoon gij met een vreemd accent spreekt, dat gij uit betere kringen afkomstig zijt. Hoe is het mogelijk, dat gij...

Raffles hield op en beet zich op de lippen.

— Dat gij zo laag gezonken zijt? vulde de jonge vrouw op bittere toon de zin aan. Zeg het maar, mijnheer, gij hebt gelijk.

— Ik wilde dat niet zeggen, hernam Raffles zacht. Het staat trouwens niet aan mij, aan John Raffles, om te oordelen over mijn medemenschen. Maar als gij wilt luisteren naar een man als ik, en beter dan ik het deed naar u, verlaat dan aanstonds dat verfoeilijke gezelschap.

— Dat kan ik niet, mijnheer, dat kan ik niet, fluisterde zij hees. Ik ben te ver gegaan, ik kan niet meer terug, nooit meer. Ik ben gebrandmerkt, ik kan nooit weer in de maatschappij terugkeren.

Een oogenblik bleven de beide mensen zwiingend tegenover elkander staan.

Toen sloeg de jonge vrouw eindelijk

haar sluier terug om haar ogen te kunnen drogen.

Het was Elsa, de minnares van de Prins.

Raffles kon nu haar doodsbleek vertrokken gelaat zien.

— Het komt er ook eigenlijk niet op aan, of gij mij later herkent, zei Elsa op bittere toon. En nu mijnheer, ik heb mijn plicht gedaan, ik heb u willen redden, ik heb mijzelf daarmee aan grote gevaren blootgesteld, zoals gij zegt, gij wilt echter niet naar mij luisteren. Dan zult gij ook de gevolgen aan uzelf te wijten hebben.

Raffles knikte terwijl er een flauw glimlachje om zijn lippen speelde.

— Zo zij het, mademoiselle, zei hij, terwijl hij haar de hand toestak.

Raffles zou Raffles niet meer zijn, als hij vrees aan de dag legt. Ik weet niet wat dat is, en ik wil dat ook niet weten. Nogmaals, ik dank u, en gij zult altijd op mij kunnen rekenen, wanneer gij u in nood mocht bevinden. Wilt ge mij niet zeggen, waar ik u zal kunnen vinden?

De jonge vrouw deed snel een stap achteruit.

— Dat nooit, mijnheer, riep zij verschrikt uit. Dat zou betekenen, dat ik u en mijzelf aan een wisse dood prijs gaf. Vaarwel, ik heb hier reeds te lang vertoefd. Neem u in acht smeek ik u, neem u in acht.

Met deze woorden snelde zij naar de deur.

Voor Raffles nog een opmerking had kunnen maken had zij deze openge-rukt en was zij weg.

Raffles trad op zijn beurt naar buiten en keek haar na.

Terwijl hij dit deed was het hem, alsof hij in een zijgang de fladderende rokspanden van een kelner zag verdwijnen.

Hij liep op de dwarsgang toe, maar

toen hij daar kwam, viel er volstrekt niets te bespeuren.

Raffles opende een paar van de kamerdeuren, die op de gang uitkwamen, maar hij zag niets.

En toch wist hij zeker, zich niet vergist te hebben.

Langzaam met opeen geknepen lippen keerde hij naar zijn kamer terug, waar Brand hem wachtte.

— Heb je gehoord wat hier is voorgevallen, amice? vroeg Raffles ernstig.

— Je moet het mij maar niet kwalijk nemen, Edward, maar ik was ongerust en stond dicht bij de deur en jullie hebben trouwens luid genoeg gesproken. Ik vreesde al dat ook anderen je zouden hebben kunnen horen.

— De kamer naast ons staat leeg, antwoordde Raffles.

— Dat is wel mogelijk, maar dan zou zich daar juist iemand hebben kunnen verbergen om het gesprek af te luisteren.

Raffles knikte.

— Dat is ook gebeurd, zei hij op ernstige toon.

— Wat zeg je daar? riep Brand verschrikt uit.

— Toen mijn bezoeker door de gang wegsnelde, zag ik juist in een dwarsgang de panden van de rok van een kelner, die zich blijkbaar in allerijl verwijderde. Toen ik daar aankwam was er echter niets meer te zien.

— Grote hemel, riep Brand uit. Dan moet die arme vrouw onmiddellijk gewaarschuwd worden. Wie weet welk lot haar boven het hoofd hangt.

Raffles liet Brand niet eens uitspreken.

Hij snelde naar het raam en rukte het open.

De beide vrienden leunden naar buiten. Maar zij kwamen te laat.

Juist stapte de gesluierde vrouw in een taxi, die blijkbaar op haar had staan wachten en die nu snel wegreed.

HOOFDSTUK VI

DE GARDES REPUBLICAINES

Raffles wendde zich tot Brand en zei:

— Dit is een zeer ernstige zaak, amici. Die arme vrouw. De hemel weet wat haar boven het hoofd hangt, omdat zij mij heeft willen redden. De man, die haar onder zijn bevelen heeft en die blijkbaar de aanvoerder van de bende is, zal door die spionerende kelner gewaarschuwd worden, en de straf, die haar dan wacht, voor wat die ellendelingen haar verraad zullen noemen, wij mogen er niet aan denken.

— Maar kunnen wij niet beletten dat die kelner, die zeker een lid van de bende is, zijn meester waarschuwt, en hem op de hoogte stelt van wat hier gebeurd is?

Raffles maakte een ongeduldig gebaar.

— Hoe kan dat nu? Ik heb het gezicht van die man niet gezien. Er zijn hier minstens zestig kelners, als het er geen honderd zijn. En ik verzeker je, dat zij allemaal een voor een, van de allerbeste getuigen voorzien zullen zijn. Zij zullen zich allen zeer verontwaardigd aanstellen, en ik ben nog even ver. Daarbij vergeet je geheel en al, dat ik als Lord Archdale moeilijk zo iets kan doen.

— Maar daar valt mij iets in, riep Brand verschrikt uit. Als die kelner een lid van de bende is dan lopen wij zelf gevaar dat zij de politie zullen inlichten en ons eenvoudig laten arresteren.

— Daar ben ik niet bang voor, zei Raffles hoofdschuddend. Ten eerste zou de politie op zulke losse schroeven niet tot arrestatie overgaan en ten tweede zou het bendehoofd zich daardoor zijn persoonlijke wraak zien ontgaan.

— Maar wat moeten wij dan doen? riep Brand uit.

— Heel eenvoudig: ten eerste het verblijf van die schurken trachten te ontdekken, en tegelijkertijd ons plan

doorzetten.

— Welk plan?

— De roof van de « Daila Lhama ». Dat ging Brand boven zijn begrip. Deze man bevond zich in groot levensgevaar en toch dacht hij er geen ogenblik aan af te zien van de ten uitvoerbrenging van een plan, dat op zichzelf reeds moeilijk genoeg, ja bijna onmogelijk was.

Hij begreep evenwel, dat het verloren moeite zou zijn Raffles tot andere gedachten te brengen.

Daartoe was het voldoende slechts even een blik te werpen op het gelaat van de Grote Onbekende.

Er lag niets anders op te lezen dan onwrikbare vastberadenheid en een wilskracht, die voor niets terugdeinst.

— Hoe zullen wij dat doen? vroeg Brand toonloos.

— Dat zal ik je zeggen, antwoordde Raffles. Laat ons zo dicht mogelijk bij elkander gaan zitten en fluisterend spreken, want het blijkt nu wel, dat de muren hier oren hebben.

De beide vrienden zetten zich dicht naast elkaar voor een der vensters.

— Luister nu, begon Raffles, ik weet waar de gardes republicaines hun kazerne hebben. Wij zullen daar post vatten, en op de terugkeer der vier gardes wachten, die thans de wacht houden bij de « Daila Lhama », want het spreekt vanzelf, dat zij telkens worden afgelost.

— En vervolgens?

— Vervolgens moeten wij een middel weten te vinden om een hunner weg te lokken en zijn plaats in te nemen.

— En wil je dat vanmiddag al doen?

— Vanmiddag nog. Ik moet de koel zeer zorgvuldig onderzoeken en bestuderen en ook de aard leren kennen van de drie andere gardes, want dat is een belangrijk punt.

— Maar hoe komen wij hun namen te weten? Hoe komen wij in de kazer-

ne, hoe krijgen wij die man weg? vroeg Brand.

— Dat zal ik je zeggen. Wij begeven ons nu aanstonds naar een van mijn huizen in deze stad, waar ik een complete verzameling uniformen heb. Daar zal ik mij verkleeden als de kolonel van de gardes, die ik toevallig goed ken en waarvan trouwens overal portretten te krijgen zijn. Ik ga een deel van de kazerne inspecteren en zo zal ik er wel achter komen, welke manschappen de wacht doen. Een van de mannen van de volgende ploeg wordt door een boodschap uit de kazerne gelokt, wij overvallen hem en sluiten hem op en de rest is kinderspel.

— Als men je dat zo lichtig hoort zeggen, zou men inderdaad geloven, dat het waar was, zei Brand met een flauw lachje.

— Het is ook waar, amice, als wij ons van de aanvang af maar voorstellen, dat het zo moet zijn, zei Raffles bedaard. En nu op weg, er moet gehandeld worden.

De beide vrienden verlieten hun kamer, brachten de sleutel aan de portier en lieten Henderson bij zich roepen, die aanstonds met de auto kwam voorrijden.

Zij lieten de gordijnen neer en verkleedden zich daarbinnen, zodat, toen de auto stopte voor een tamelijk afgelegen huis in de Rue de l'Alma, twee geheel andere personen de wagen verlieten en het huis binnengingen.

Zodra zij daar waren binnengegaan, reed Henderson weg en parkeerde de auto voor een tweede uitgang van het huis, die op de Seinekade uitkwam.

Binnen een half uur tijds had Raffles zich zodanig vermomd, dat er geen onderscheid was te zien tussen hem en de kolonel van het regiment der gardes.

— Maar als het noodlot nu eens zou willen, dat de kolonel toevallig in de kazerne is? vroeg Brand.

— Dat zou van het noodlot al heel onvriendelijk zijn, antwoordde Raffles, maar wij kunnen ons eerst eens overtuigen wat de kolonel van plan is.

— En hoe denk je dat te doen?

— Door zijn huis op te hellen.

Raffles voegde de daad bij het woord en begaf zich naar het telefoontoestel.

Enkele ogenblikken later keerde hij glimlachend weer naar Brand terug.

— Alles is in orde, zei hij. De kolonel is vannacht tot zeer laat op een suif geweest, en pas een uur of vier geleden naar bed gegaan, hij slaapt de slaap des rechtvaardigen. Je ziet dus dat het lot ons gunstig gezind is.

— Buitengewoon gunstig, zei Brand meesmuilend. Men kan het bijna niet beter verlangen. En wat moet ik in die tijd doen?

— Hier wachten en mijn man opvangen.

— Komt die dan hier? vroeg Brand verwonderd.

— Ja, ik zal hem hier onder een of ander voorwendsel naar toe zenden.

— Dus ik moet hier op hem wachten?

— Al werd het middernacht. Er is van alles in huis, boeken, sigaretten, blikjes levensmiddelen enzovoort. Ik zal hem zeggen dat hij deze kant van het huis moet binnengaan, en op de derde verdieping moet vragen naar een zekere mijnheer Chadois. Die Chadois ben jij. Zodra je de deur voor hem hebt geopend, duw je hem onmiddellijk een doek met een van onze beproefde bedwelmende middeltjes voor de neus en de rest is bijzaak. Even later zal ik zelf verschijnen.

Brand slaakte een zucht.

— Ik zal doen wat je zegt, zei hij. Maar ik gaf een lief ding als dit alles voorbij was.

— Kom, kom, je bent deze keer al bijzonder pessimistisch gestemd, amice, ik ben er integendeel van overtuigd dat alles van een leien dakje zal gaan. En nu vooruit, want wij hebben geen tijd meer te verliezen.

Raffles verliet het huis en Brand bleef alleen achter.

Met een bedrukt gemoed maakte hij alles voor de aanslag in orde, ofschoon hij er van overtuigd was, dat de garde niet zou verschijnen.

Maar in deze verwachting werd onze vriend teleurgesteld, want er was nauwelijks driekwartier verstreken of er

werd gebeld.

Er was geen vergissing mogelijk, want Raffles was de enige, die dit gedeelte van het huis bewoonde.

Brand sprong op en snelde naar de gangdeur, nadat hij zich gewapend had met de doek, die in een bedwelmende stof gedrenkt was, en opende de deur.

Op de drempel stond een garde van forse lichaamsbouw, die beleefd salueteerde en vroeg:

— Ik ben door Kolonel Grandloup gezonden met een boodschap voor mijnheer Chaudois. Heb ik de eer?

— Jawel vriend. Kom binnen.

De garde trad binnen en sloot de deur achter zich.

Tegelijkertijd echter kwam Brand achter hem, haalde bliksemsnel de doek te voorschijn en drukte deze op diens neus en mond.

De garde zwaaide even met zijn armen in de lucht, maar hij had zelfs de tijd niet om zich te verweren.

Een seconde later zakte hij zonder een kreet te slaken op de grond, door Brand's armen ondersteund.

Deze wierp de doek aanstonds weg, en begon de soldaat al vast van zijn uniform te ontdoen.

Hij was hier nauwelijks mee klaar of er werd een sleutel in de deur van de woning gestoken en het volgende ogenblik trad Raffles, kalm als steeds, het vertrek binnen.

Dadelijk viel zijn oog op de forse man, die beweegloos op een rustbank lag uitgestrekt.

— Hier is alles goed gegaan, naar ik zie, riep hij vrolijk uit.

— Nu, in de kazerne zal het toch ook wel goed zijn gegaan, anders zou de man hier zeker niet zijn verschenen.

— Het marcheerde voortreffelijk, Charles. De wacht kwam aanstonds voor mij in het geweer, luitenants kwamen toesnellen. Ik zette mijn strengste gezicht en ik zei, dat ik eens onverhoeds inspectie wilde komen houden. Dat verwekte niet weinig consternatie, maar men moest zich wel naar mijn wens schikken.

Ik marcheerde met een bars gezicht

door de chambrés, over de binnenplaats, inspecteerde hier en daar de geweren en de uniformen en verklaarde toen, dat ik tevreden was.

— Tot zover is alles in orde, Edward, maar laten wij nu eens aannemen, dat kolonel Grandloup over een paar uren uitgeslapen is, opstaat, en het in zijn hoofd krijgt eens naar de kazerne toe te gaan.

— Ik wil je eerlijk zeggen, amice, dat die gedachte ook bij mij is opgekomen. Dan zou zeer waarschijnlijk ons plan in duigen vallen. Maar, ten eerste is mij gebleken, dat de kolonel maar zelden inspectie houdt en dat hij het juist twee dagen geleden heeft gedaan en ten tweede heb ik door Henderson in het langsrijden eens naar zijn toestand laten informeren en men deelde hem mede, dat die in een woord miserable was. De kolonel komt al op jaren en schijnt volstrekt niet meer bestand te zijn tegen de vermoedenissen van een vrolijk avondje, met een groot stuk van de nacht erbij, en een even groot stuk in zijn kraag. Wij zijn dus tot morgen zeker veilig, en dat is voldoende.

— Moet de man, die daar ligt dan hedennacht dienst doen?

— Ja. Door een paar handig gestelde vragen was ik er al gauw achter, waarop de wacht wordt waargenomen. Er zijn drie ploegen van vier man, die elkander tweemaal per dag aflossen. De man, die daar ligt, moet over een uur dienst doen en vannacht om één uur opnieuw. Je ziet, dat alles dus in ons voordeel is.

— In ons voordeel? En hoe denk je de diamant het gebouw uit te krijgen?

Raffles antwoordde niet direct, maar trad op de tafel toe en nam de grote kepi, welke Brand had neergelegd.

— Zou die ruimte genoeg bieden? vroeg hij glimlachend.

— Ja, dat geloof ik wel. Als je de diamant boven in de voering zoudt weten te verbergen, en als men je niet dwong om de kepi af te zetten, dan zou alles voortreffelijk gaan. Maar hoe denk je met de drie andere gardes te doen?

— Ja, dat is natuurlijk het moeilijk-

ste. Daarover ben ik het met mezelf nog niet geheel en al eens. Ik zal mij op een of andere wijze van hen moeten ontdoen. Maar kom, laat ik mij nu aanstonds gaan vermommen. Ik heb juist een garde uitgezocht, die in lengte en lichaamsbouw het meest op mij lijkt.

— Hoe lang zal deze man ongeveer bewusteloos blijven?

— Minstens vier en twintig uren.

Raffles begon zich van zijn kolonels-uniform te ontdoen en trok daarop de kleren van de soldaat aan, die hem pasten alsof zij voor hem gemaakt waren.

Vervolgens nam hij het gelaat van de bewusteloze man tot model en begon zich snel te vermommen.

HOOFDSTUK VII

OP HET SPOOR VAN DE BENDE DER 99

Toen hij klaar was, raadpleegde Raffles zijn horloge, en zei:

— Nu is het tijd, dat ik maak, dat ik weg kom.

— Je moet zeker eerst naar de kazerne terug?

— Natuurlijk. Ik moet daar mijn geweer halen.

— En wat moet ik intussen doen?

— Ge kunt naar het hotel gaan en daar de rekening betalen. Ik denk, dat het veiliger is, om hier onze intrek te nemen. Pak onze koffers en breng ze met Henderson hier heen. Let echter goed op, dat je niet gevolgd wordt, want het zou ons niet veel baten als de leden van de bende ons spoor in het hotel kwijtraakten, om het hier weer terug te vinden.

— Dus ik moet hier op je wachten?

— Ja. De wacht duurt vier uren; eerder kan ik niet terug zijn.

Raffles had terwijl hij sprak een boterham met vlees gegeten, door Brand gereed gezet.

— Het is een schrale maaltijd, zei hij, maar wij zullen het later wel inhalen. En nu ga ik op weg; ik hoop met nuttige inlichtingen terug te komen. Mocht ik je soms nodig hebben dan ken je het teken. Blijf in ieder geval hier en laat Henderson de auto gereed houden.

Snel richtte Raffles zijn schreden naar de kazerne, waar het regiment der gardes republicaines onderdak was gebracht.

Het bleek hem al dadelijk, dat zijn

vermomming voortreffelijk was, want de schildwacht, die aan de poort stond, noemde hem bij zijn naam en riep hem een kwinkslag toe.

Op de binnenplaats stonden de mannen reeds aangetreden, die de wacht in de kluis van de Banque Française zouden betrekken.

Een sergeant snauwde hem, toen hij hijgend de binnenplaats kwam oplopen, woedend toe:

— Waar blijf je, Dubois?

— Excuseer, sergeant, zei de gewaande garde, de boodschap van de kolonel heeft mij langer opgehouden dan ik dacht.

— Nu, schiet wat op. Haal je geweer, want we moeten dadelijk op weg.

Raffles snelde naar de chambré en nam daar het eerste het beste geweer weg, benevens een koppel met de bajonet.

Daarop voegde hij zich bij de drie mannen, die stonden te wachten.

De vier soldaten verlieten de kazerne, terwijl de sergeant op enige passen afstand naast hen liep.

Zo bereikten zij het bankgebouw.

Het was lunchtijd en dus iets minder vol dan een paar uur geleden, maar toch hadden de vijf mannen nog moeite zich door de menigte in de vestibule heen te wringen.

Raffles merkte echter op, dat zij van daar een andere weg volgden dan het publiek, ten einde de kluis te bereiken, en hij prentte zich die weg goed in het geheugen.

Het bleek hem nu ook, dat de kluis nog een tweede uitgang had, die door twee bankbeampten bewaakt werd.

De aflossende wacht trad binnen.

Ieder van de mannen nam plaats naast een van de gardes aan de vier hoeken van de kooi, presenteerde het geweer waarna de vier afgeloste manschappen zich bij de sergeant voegden, die bij de geopende deur de wacht had gehouden.

Een ogenblik later viel de deur achter hen dicht.

Het publiek was even afgeleid door deze aflossing, maar wendde nu opnieuw alle aandacht aan de schitterende diamant in de kooi.

Raffles had het zo weten aan te leggen, dat hij aan die zijde kwam te staan, waar zich het zware stalen luik bevond, waardoor de steen in de kooi was gebracht.

Terwijl hij schijnbaar zijn ogen op de diamant gevestigd hield, bestudeerde hij met grote aandacht het slot en de scharnieren van dit deurtje, de dikte van de staven en andere bijzonderheden, die voor hem van nut konden zijn.

Nadat hij op dat punt voldoende was ingelicht, hief hij zijn ogen op en begon de gelaatstrekken van de drie andere mannen tersluiks te bestuderen, in de hoop, dat hij daaruit zou kunnen afleiden, met welke karakters hij die nacht te doen zou krijgen.

De man, die schuin tegenover hem stond, was een klein rossig soldaatje, met fletsblauwe ogen en een minuscule snorretje.

Het mannetje staarde dromerig naar de steen en scheen met zijn gedachten mijlen ver weg te zijn.

Raffles begreep aanstonds, dat hij met deze man zeer weinig moeite zou hebben, want hij zag er volstrekt niet naar uit, dat hij in staat zou zijn zich tegen iemand te verzetten, die aan zijn argumenten kracht zou bijzetten door middel van lichaamskracht.

De soldaat aan zijn linkerhand was groter, had een martiaal uiterlijk en brede schouders, die fysieke kracht verrieden.

— Bij deze vriend zal de doek met

chloroform wel te hulp moeten worden geroepen, bromde Raffles in zichzelf.

Tenslotte gleden zijn blikken naar de derde soldaat.

Deze was een rijzig man met kortgeknipt zwart haar, lichtgrijze ogen en een parmantig opgestreken zwarte snor, waarvan de punten tot bijna onder zijn ogen reikten.

Hij stond onbeweeglijk met het geweer bij de voet naar de diamant te staren, en Raffles nam hem met de grootste aandacht op.

Tenslotte bleven zijn blikken rusten op de nek van de man.

Raffles' ogen werden groot van verbazing, toen hij daar iets zeer bijzonders ontdekte.

De soldaat hield het hoofd een weinig voorover gebogen om naar de diamant te kunnen zien.

Daardoor kwam het, dat tussen zijn uniformkraag en zijn haar een zeer dun streepje haar te zien viel, dat niet zwart, maar vuurrood was.

Wat hij daar zag, was een zeer dun strookje rood haar, dat zichtbaar werd tussen de kraag en iets, dat zonder twijfel een voortreffelijk gemaakte zwarte pruik was.

Raffles was over deze ontdekking zo verbaasd, dat de soldaat zijn gemoedsaandoening stellig op zijn gelaat zou hebben ontdekt als hij op dat ogenblik had opgekeken.

— Er viel niet aan te twifelen, zo overwoog hij, door een wonderlijke samenloop van omstandigheden moest een ander juist op dezelfde gedachte zijn gekomen als hij. Iemand anders had ook het plan opgevat om de «Dalla Lhama» te stelen en had daartoe juist hetzelfde middel gekozen als Raffles.

Tevergeefs echter brak deze er zich het hoofd over op welke manier deze rare concurrent te werk was gegaan.

Hij moest echter erkennen, dat hij in ieder geval te doen had met een buitengewoon schrander en ondernemend man.

Er moest dus ergens in Parijs nog een tweede soldaat gevankelijk worden vastgehouden, maar Raffles kon zich niet voorstellen, hoe men dat had weten

gedaan te krijgen.

Het werd hem hoe langer hoe duidelijker, dat de soldaat aan zijn rechterhand niet alleen kon hebben gehandeld, maar lid moest zijn van een of andere bende, die over een buitengewone macht beschikt.

En plotseling viel het hem in, dat het best mogelijk was, dat een van de vier gardes medeplichtig was en vrijwillig zijn plaats had afgestaan aan de soldaat, die op slechts enkele passen van hem de wacht hield.

Hoe dit ook zij, Raffles nam het besluit, de man in het geheim te volgen, zodra zij zouden worden afgelost, tenminste wanneer hij de kazerne verliet, hetgeen wel te verwachten was, daar hij naar alle waarschijnlijkheid met zijn medeplichtigen zou moeten overleggen, hoe de aanslag zou worden uitgevoerd.

De uren kropen langzaam voort, maar eindelijk sloeg het uur der aflossing.

Het sloeg vijf uur, toen Raffles weer met de drie andere soldaten en de sergeant naar de kazerne afmarcheerde.

Hij hield de soldaat met de zwarte pruik zorgvuldig in het oog, en op de binnenplaats gekomen, zag hij hoe de man enkele woorden wisselde met een luitenant, die hij blijkbaar enige uren verlof vroeg.

Haastig begaf Raffles zich op zijn beurt naar de sergeant, nam hem ter zijde en zei knipogend:

— Luister eens, sergeant, mijn zuster haar man heeft een varken geslacht en heeft een paar heerlijke worsten te veel, kan ik je daar ook mee dienen? De ogen van de sergeant schitterden.

— Je weet, dat ik daar altijd veel te vinden ben, Dubois, zei hij.

— Wil ik ze dan maar direct gaan halen, sergeant? vroeg Raffles met een tweede knipoogje.

De sergeant keek om zich heen, ten einde zich te overtuigen, dat er geen meerdere in de buurt was, en fluisterde:

— Woont je zuster ver?

— In Vaugirard, sergeant.

— Alle duivels, dat is een heel eind uit de buurt. Hoe lang zou je dan weg

moeten blijven?

— Hoogstens een paar uren, sergeant. Laat ik zeggen, dat ik om acht uur weer in de kazerne terug ben.

— Nou, ga dan maar gauw, ik zal je een verlofbriefje geven, maar als je mij er indraait, dan zal ik zorgen, dat jij zelf voor acht dagen de pettoet ingaat.

— Wees maar niet bang, sergeant, ik zal wel zorgen, dat ze mij niet te zien krijgen.

Raffles kreeg zijn verlofbriefje, dat eigenlijk alleen door de luitenant getekend mocht worden en liet het aan de wachtpost zien, die hem liet passeren.

Hij behoefde niet lang te wachten, want de soldaat met de zwarte pruik kwam even daarna naar buiten, keek om zich heen en verwijderde zich met snelle schreden.

Raffles begon hem te achtervolgen, en verloor hem niet uit het oog.

Alles dreigde echter te mislukken, want eensklaps zag hij hoe de man, die hij achtervolgde, een taxi aanriep en erin stapte.

Maar ook ditmaal was het geluk hem gunstig, want geen minuut daarna kwam er een tweede lege taxi aan, die Raffles aanriep.

Hij vroeg de chauffeur:

— Zie je die auto daarginds? Een goede fool voor jou, als je die wagen geen ogenblik uit het oog verliest. Maar je mag vooral niet te dichtbij komen. En direct stoppen als de ander stopt.

De chauffeur tikte aan zijn pet.

De tocht ging door een vrij groot gedeelte van Parijs.

Toen volgden beide auto's gedurende enige tijd de Seinekade en eindelijk hield de eerste wagen stil op de hoek van de Rue du Bac.

Raffles had een hand vol zilvergeld klaar, beval de chauffeur te wachten en liep zo snel hij kon naar de hoek van de straat, waarom de garde verdwenen was.

Schijnbaar onverschillig sloeg hij de hoek om.

Hij kwam juist tijds om te zien

hoe de soldaat een onooglijk cafétje binnenging, vergenoegde er zich mede de Rue du Bac in te lopen tot even voorbij het kroegje.

Vlak er naast bevond zich een klein winkelhuis, dat op dat ogenblik leeg stond.

Raffles wierp een snelle blik naar binnen, er verscheen een vage glimlach om zijn lippen, en het volgende ogenblik keerde hij weer op zijn schreden terug.

De taxi stond nog op dezelfde plaats geparkeerd en Raffles fluisterde de chauffeur toe:

— Rijdt mij aanstonds naar de Rue de l'Alma nr 17.

De chauffeur, die reeds zeer in zijn schik was met de goede fooi, die hij had gekregen, liet het zich geen tweemaal zeggen en binnen een kwartier was het genoemde adres bereikt.

Raffles betaalde de chauffeur royaal, liep de zijstraat in en bereikte het huis aan de achterzijde.

Brand kwam hem tegemoet.

— Gelukkig, dat je er weer bent, zei hij, maar ik zou zeggen dat je er wat opgewonden uitziet, als men dat van iemand als John Raffles kan zeggen.

— Dat zou ditmaal een zeer vergeeflijke buitensporigheid zijn, amice, want ik heb iets zeer bijzonders ontdekt, namelijk een concurrent.

— Wat bedoel je?

— Een van de gardes is al evenmin soldaat als je onderdanige dienaar.

En nu deelde Raffles Brand alles mee, wat hij die namiddag ondervonden had, zijn achtervolging van de gewaande garde en de ontdekking van het kroegje in de Rue du Bac.

— Dat is waarachtig het toppunt, riep Brand in de uiterste verbazing uit. Dat kan alleen op touw gezet zijn door dezelfde mensen, die jouw komst hier ontdekten hebben.

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Ik heb nog drie uren de tijd, alvorens ik in de kazerne terug moet zijn, dat is ruimschoots voldoende, om mijn plan ten uitvoer te leggen.

— Wat gaan we doen?

— Dat zal ik je zeggen. De woning

naast het kroegje staat leeg. De eigenaar woont hier niet ver vandaan, en wij gaan dat huis aanstonds huren.

Van daar zullen wij wel kans zien de plannen van de anderen te beluisteren. Vergeet ook niet, Charles, dat die jonge vrouw, die mij is komen waarschuwen, nog altijd in het grootste gevaar verkeert. Als het mogelijk is, wil ik haar trachten te redden.

— Je gelooft dus, dat daar het hoofdkwartier van de bende is?

— Dat geloof ik inderdaad, want ik ben er zeker van, dat die zogenaamde garde aanstonds rapport is gaan uitbrengen, en waar zou hij dat anders hebben gedaan dan aan zijn chef? Mocht ik mij echter vergissen, dan zullen wij toch genoeg kunnen horen om ons op het goede spoor te brengen. Vooruit, Charles, er is haast bij.

— En deze man hier?

— Daarmede behoeven wij ons niet te bemoeien. Die blijft nog minstens achttien of negentien uren bewusteloos.

De beide vrienden gingen naar hun slaapkamer en vermomden zich zo vlug zij konden in een paar winkeliers.

— Maar hoe komen wij aan onze winkelwaar? vroeg Brand, terwijl hij de laatste hand aan zijn toilet legde.

— Dat is van later zorg, zei Raffles. De hoofdzaak is, dat wij erin komen. De eigenaar zal zelf wel begrijpen, dat wij geen verhuishagen met onze winkel-inventaris achter ons aan slepen. Maar laat ik eerst Henderson even waarschuwen.

Hij nam de telefoon ter hand en stelde de chauffeur met enkele woorden op de hoogte.

Zij begaven zich per auto naar het adres van de huiseigenaar, die maar al te blij was, dat hij zijn verlopen winkelhuysje kon verhuren tegen betere voorwaarden, dan hij verwacht had.

Met het huurcontract in hun zak, begaven de beide mannen zich dadelijk naar het leegstaande huis.

Raffles had een bos sleutels meegekregen, vastgebonden aan plankjes, en weldra waren zij veilig binnenshuis.

HOOFDSTUK VIII

EEN GRUWELIJK VONNIS

Dadelijk begon Raffles het huis grondig te onderzoeken.

Hij ging de trappen af en kwam ten slotte in de kelder, die zeer ruim was en vroeger waarschijnlijk tot voddenbergplaats had gediend.

Raffles liep langzaam langs de wanden van deze kelder, met zijn elektrische zaklantaarn in de linkerhand, en bleef ten slotte bij een der muren staan.

Hij klopte er zacht op en zei tot Brand die hem gevolgd was :

— Dit is de tussenmuur, die de kelder van de kroeg van de onze scheidt. Ik denk, dat de leden van de bende hun bijeenkomsten meestal houden in een kelder. Wij zijn hier dicht bij de Seine en deze kelders staan dikwijls door onderaardse gangen in verband met de kade. Je begrijpt het nut daarvan, indien zij overvallen worden, kan de bende gemakkelijk vluchten.

— Maar wij kunnen toch deze muur onmogelijk doorbreken. Dat zou hiernaast toch aanstonds gemerkt worden.

— Daaraan denk ik dan ook niet, maar er zijn nog wel andere middelen.

Op dit ogenblik werden er boven hun hoofd stappen gehoord.

Brand verschrikte, maar Raffles zei:

— Dat is Henderson. Hij komt als onze knecht wat meubelen en huisraad brengen; voorts zekere instrumenten, waarvan het nut je spoedig genoeg zal blijken. Kom, wij zullen de deur voor hem openen.

De beide vrienden gingen de keldertrap weer op, en openden de deur.

Op de straat, waar reeds langzaam de ochtending begon te vallen, stond een man in een haveloze plunje, met een grote handkar, bijna topzwaar beladen met oude meubelen en valiezen.

— Hoe komt hij daar in 's hemelsnaam aan? fluisterde Brand.

— Bij een uitdrager gekocht, antwoordde Raffles. Kom hier, Mozes, zo

richtte hij zich tot de gewaande knecht. Wij zullen je een handje helpen.

De drie mannen begonnen vlug de meubelen naar binnen te dragen, hetgeen in een kwartier was afgelopen.

Intussen had Raffles een valies gegrepen en was daarmee de keldertrap afgegaan.

— Wat zit daarin? vroeg Brand nieuwsgierig, zodra zij weer beneden waren.

— Een paar praktische gereedschappen van mijn vinding, antwoordde Raffles. Je kent mijn boor om gaten van een handbreed in deurpanelen te zagen, nietwaar? Welnu, ik heb een dergelijk instrument, dat door een stenen muur heengaat, met hetzelfde gemak, als een mes door de boter. Stil, daar komt Henderson al aan, wij kunnen aanstonds aan het werk gaan.

Henderson kwam de trap af met een bundel elektrische snoeren in de hand.

— Heb je de huisdeur goed gesloten, James, vroeg Raffles. En heb je de luiken voor de ramen gedaan?

— Ja, mylord.

— Laat ons dan maar direct aan het werk gaan.

Henderson zocht een stopcontact op, en de steenboor werd door Raffles op ongeveer anderhalve meter boven de vloer tegen de muur gezet.

Met een zacht gonzend geluid begon de boor te werken en Brand zag tot zijn verbazing, dat een zuiver rond gat in de muur werd geboord, dat ongeveer drie centimeter doorsnede had, en wel zo snel, dat men het draaien van het boorstaal nauwelijks kon volgen.

De straal olie die er met kracht tegenaan werd gespoten, spoelde het steengruis weg.

Telkens nam Raffles het instrument even weg, om de diepte van het gat te pijken.

Eindelijk hield hij op.

— Boor je niet verder? vroeg Brand

verbaasd. Het gat is nog niet door en door.

— Dat weet ik wel, maar dat zou nu te gevaarlijk zijn. Ik heb niet meer nodig, dat zul je aanstonds zien.

Hij boog zich naar de tas, welke Henderson naast hem had neergezet, en nam er een voorwerp uit, waarvan Brand niet dadelijk de aard kon herkennen.

Dit bevestigde hij in het zoëven geboorde gat, waarin het nauwkeurig bleek te passen.

— Wat is dat? vroeg Brand fluisterend.

— Een microfoon, amice, die het geluid aanzienlijk versterkt.

Raffles ontrolde de elektrische draad, die zich aan het toestel bevond en die aan het einde voorzien was van een geluidontvanger.

— Wees nu eens stil, fluisterde hij, dan zal ik trachten af te luisteren wat hiernaast voorvalt.

— Maar weet je, dat het bijna tijd is om in de kazerne te zijn? vroeg Brand. De diamant zal je ontgaan.

— De diamant kan naar de duivel lopen. Er staat een mensenleven op het spel.

Raffles bracht het toestel aan zijn oor.

Brand hield de blik gevestigd op het gelaat van zijn vriend, waarop zich achtereenvolgens de meest verschillende gemoedsaandoeningen afspiegelden.

Raffles zelf stond als uit brons gegoten in het midden van de kelder en spande zich in om niets te missen van hetgeen er gezegd werd in de kelder van het aangrenzende huis.

Woord voor woord kon hij alles verstaan van wat daar gesproken werd.

De man die aan het woord was, toen Raffles het instrument ter hand nam, was waarschijnlijk de aanvoerder want zijn stem klonk bevelend, als die van een commandant.

Het was de Prins, die op het ogenblik sprak.

Aldra was Raffles op de hoogte van de aard van het gesprokene.

Het betrof hier niets anders dan een geheime rechtszitting en de be-

schuldigde was niemand anders dan de ongelukkige jonge vrouw, die hem diezelfde ochtend zo dringend was komen waarschuwen.

Nu en dan werd de stem vernomen van een andere man, die blijkbaar optrad als openbaar aanklager.

— Elsa Rudelsheim, zo klonk de dreigende, van ingehouden wraakzucht getuigende stem van het bendehoofd, gij staat hier terecht, beticht van de onvergeeflijke misdaad, welke een lid van onze bende kan begaan. Gij hebt verraad gepleegd.

Even heerste er zwijgen en toen klonk de stem van de jonge vrouw:

— Ik heb niemand en niets verraden, ik heb slechts de man ingelicht, die gij op een gruwelijke wijze wilt ter dood brengen.

— Dat is hetzelfde, klonk weer de stem van de Prins. Gij hebt zonder medeweten van uw meester een vreemdeling aan onze gerechte wraak willen onttrekken. Bovendien is het heel goed mogelijk, dat hij daardoor argwaan heeft gekregen, en u gevolgd is, om zodoende op ons spoor te komen. Gij weet welke straf er staat op verraad jegens de bende?

Een hees geluid ontwong zich aan de keel van de jonge vrouw.

— Als gij het niet weet, dan zal ik het u zeggen, ging de Prins onverbiddelijk door. Gij zijt ter dood veroordeeld. Is er iemand in dit vertrek aanwezig, die verzachtende omstandigheden weet aan te voeren?

Een onheilsPELLEND stilzwijgen volgde op deze woorden maar plotseling klonk een stem, die uitriep:

— Ik meester.

Weer werd er enige tijd niets gehoord, en toen hernam het bendehoofd, en Raffles kon duidelijk horen dat zijn stem van woede trilde:

— Gij, Flaubert? Laat dan horen wat gij te zeggen hebt, maar maak het kort. Maar ik zeg u van te voren, hoe de rechtbank uw getuigenis zal uitleggen, want wij weten allen maar al te goed welke gevoelens u ten opzichte van de beschuldigde bezielen. Dat is alles wat ik te zeggen heb.

— Ik ben niet bang voor uw bedreiging, klonk de stem van Flaubert, en ik zal u hier in tegenwoordigheid van alle vrienden zeggen, dat gij een misdaad begaat, als gij Elsa doodt. Zij heeft geen verraad gepleegd, zij heeft slechts de ingevingen gevolgd van haar hart, en als gij haar daarvoor doden wilt, dan zijt gij erger dan een beest.

Een dreigend gemompel ging onder de bandieten op, die in de kelder verzameld waren.

Toen hernam de Prins:

— Pas op je woorden, Flaubert. Wij hebben al eens tegenover elkaar gestaan wegens deze vrouw, een volgende maal zou ik waarschijnlijk niet zo goedertieren zijn. Ik ben President van de Raad van zeven, die over dood en leven kan beschikken en ik zweer je dat ik van dat recht gebruik zal maken. Heb je anders niets te zeggen?

Een dof gebrom was het enige antwoord.

— Luister dan naar de voorlezing van het vonnis, hernam de Prins. Elsa Rudelsheim heeft voor de Raad van Zeven terecht gestaan, beschuldigd van openlijk verraad en van het feit, dat zij zich in verbinding heeft gesteld met een man, die wij tot onze doods-vijanden rekenen. Wij hebben alle partijen gehoord en vellen thans het vonnis hetwelk voltrokken wordt, aan allen die zich op deze wijze aan onze wetten vergrijpen. Elsa Rudelsheim, wij veroordelen u hiermede ter dood.

Een zwakke kreet werd gehoord.

Toen vervolgde de koude, wrede stem:

— Het vonnis zal over een half uur te dezer plaatse aan u voltrokken worden op de wijze die wij reeds lange jaren jegens verraders toepassen. Bewaakt haar goed, mannen, Misschien wil zij bidden; gij kunt intussen alles in orde maken.

Raffles liet de geluidsontvanger zinken.

Zijn gelaat was doodsbleek en zijn ogen fonkelden onder zijn dreigend bijeengetrokken wenkbrauwen.

Brand kwam naar hem toe.

— Wat is er toch? vroeg hij verschrikt. Je ziet er uit, alsof je een

geest gezien hebt.

— Het is erger, Charles, ik heb de Duivel in eigen persoon gezien. Die ellendeling heeft Elsa Rudelsheim, de ongelukkige jonge vrouw, die vanochtend ons gewaarschuwd heeft, ter dood veroordeeld.

— Grote God, fluisterde Brand zachtjes. Wat moeten wij doen? Dat kunnen wij toch in geen geval toelaten?

Raffles balde de vuisten en siste.

— Eerder zou ik de hele bende in de lucht laten vliegen. Kom, wij moeten aanstonds aan het werk, over een half uur wordt het vonnis voltrokken.

— Zullen wij hen door de deur van de kroeg hiernaast op het lijf vallen, mylord? vroeg Henderson.

— Neen, James, dat zou tot niets leiden, zei Raffles. De kroegbaas is natuurlijk in het komplot, en hij zou zijn medeplichtigen onmiddellijk waarschuwen. Neen, wij moeten hen onverhoeds overvallen en wel van deze kelder uit. Kom, dadelijk aan het werk.

Raffles bukte zich weer over zijn tas met gereedschappen, greep de boor en bevestigde er nu een nieuw boorijzer in, hetwelk hem in staat zou stellen, een gat te boren van ongeveer een handbreedte.

Ongeveer ter hoogte van zijn gelaat zette Raffles de boor tegen de muur.

Henderson schakelde de motor in en dadelijk groef het boorstaal zich snel door de tussenmuur.

— Kijk onze wapens na, Charles, beval Raffles onder het werk, ik heb onder meer een paar kleine handgranaatjes meegenomen, waarvan ik een grote uitwerking verwacht.

Binnen vijf minuten had de boor haar werk bijna geheel volbracht.

— De lantaarns uit, beval Raffles kalm.

De elektrische zaklantaarns gingen uit en het was nu stikdonker in de kelder.

Nog een paar slagen van de boor, en het gat was voltooid.

Dadelijk drong een tamelijk heldere lichtstraal in de kelder door.

Tot zijn voldoening bemerkte Raffles, dat hij juist op een vrije plaats

door de muur geboord had, want iets verder scheen een zware kast te staan.

Raffles bracht zijn gelaat voor het gat en keek nu in de zeer ruime kelder van de kroeg.

Ongeveer tien meter van hem af stond op een verhoging een lange, met een zwart kleed bedekte tafel, waarachter zeven mannen gezeten waren.

Ofschoon hij met de rug naar Raffles toezat, herkende deze in de middelste man toch dadelijk de gewaande garde republicaine.

Al deze zeven mannen waren in zwarte toga's gestoken, terwijl hun hoofd met een zwarte baret was gedekt.

De kelder werd verlicht door twee grote petroleumlampen, die van de zoldering afhingen.

Op enige afstand van deze verhoging, die zich ongeveer een voet boven de grond bevond en iets meer naar rechts zaten een twintigtal mannen op een viertal banken.

Tegenover hen was eveneens een kleine verhoging aangebracht, die ongeveer een vierkante meter groot was en omgeven door een houten hekje.

Op dit podium was een stoel geplaatst, waarop zoëven blijkbaar de beschuldigde had gezeten.

Thans lag zij voor die stoel neergesknield met het hoofd op de zitting, en blijkbaar in meditatie verzonken.

Naast haar stonden twee bandieten, met de revolver in de vuist.

Tegenover de tafel van de rechters en dus ook tegenover Raffles bevond zich een gewelfde deur, die blijkbaar toegang gaf tot een dier onderaardse gangen, waarvan men in deze buurten een groot aantal aantreft.

Naast de banken, waarop de bendeleden gezeten waren, bevond zich een tweede deur, die thans op een kier stond en waarachter het begin van een trap zichtbaar was, die waarschijnlijk naar de kroeg voerde.

Raffles had dit alles in één oogwenk opgenomen.

Maar dit was het niet, waarvan het zien hem het bloed in de aderen deed stollen.

Neen, wat hem die vuisten ineen deed

knijpen, tot zijn nagels in het vlees drongen, wat hem een sissende klank van afschuw en woede deed uitstoten, dat was het toestel, dat ongeveer midden in de kelder was opgericht.

Het was een guillotine.

Bij dit lugubere werktuig stond een man in een lange rode mantel en een rood masker voor het gelaat dat niets anders vrij liet dan zijn ogen.

Raffles wendde zich om en Brand schrok van de uitdrukking op zijn gelaat.

De Grote Onbekende nam Henderson terzijde en fluisterde hem in:

— Neem twee revolvers en steek een stuk of zes van de kleine bommen in je zak. Wat ik je vraag is niet weinig, James, maar het gaat om het leven van een beklagenswaardige vrouw.

— Wat moet ik doen, mylord, vroeg de chauffeur kalm.

— Dat zal ik je zeggen. Ik zie nu in dat het beter is de bende van twee zijden in te sluiten. Je gaat dus nu onmiddellijk naar de kroeg, waar je de waard, voor hij de tijd heeft om alarm te maken, onschadelijk maakt, waarbij ik hoop dat je je vuist voldoende hard zult laten neerkomen om hem voor enige uren bewusteloos te maken. Loop dan naar de trap, sluit de deur achter je af, als die er tenminste is, en val de boeven aanstonds op het lijf. Het spreekt vanzelf, dat je de vrouw als zij vlucht, ongehinderd laat passeren, en tevens de man die partij voor haar heeft gekozen en die haar natuurlijk aanstonds zal trachten te redden. Maar wacht even. Wij moeten eerst nog een gat boren.

Dadelijk zette Raffles zich weer aan het werk, terwijl Henderson zijn revolver laadde en zich voorzag van zes kleine handgranaten, niet groter dan een duivenel, en die een vinding van Raffles waren.

Enkele minuten later was ook het tweede gat geboord.

Nog vijf minuten en men zou de ongelukkige vrouw met het hoofd onder het mes leggen.

— Ga nu, James, drong Raffles aan. Wij zullen wachten op je eerste schot

en dan op onze beurt aanvallen. Maar je moet vlug te werk gaan, want de tijd dringt.

— Ein waar zal ik u terugzien, mylord?

— Misschien moet je wel voor de overmacht wijken. Kom dan onmiddellijk terug, als het mogelijk is, en ga hier weer in huis. Voor de rest zal ik wel zorgen.

Raffles klopte de chauffeur nogmaals op de schouder en daarop verwijderde deze zich snel en geruisloos.

Raffles wierp een blik door het gat, dat hij voor zich geboord had, terwijl Brand hetzelfde deed voor het andere.

Zij zagen hoe het bendehoofd langzaam van zijn plaats opstond en blijkbaar zijn horloge raadpleegde.

— Nog drie minuten, Elsa Rudelsheim, klonk zijn koude stem.

— Dat beest, mompelde Brand. Hoe is het mogelijk dat men in koelen bloede de vrouw ter dood kan laten brengen, die men eens heeft liefgehad.

Elsa rees nu langzaam overeind.

Haar gelaat was doodsbleek, maar zij scheen zich met alle macht te beheersen.

— Bindt en blinddoekt haar, beval de Prins.

Maar Elsa richtte zich hoog op.

— Ik wil niet geblinddoekt worden, riep zij luid. Ik wil tot het laatste ogenblik de trekken zien van de man, die mij mijn geluk ontroofd heeft en mij tot een paria, een verworpinge heeft gemaakt.

— Zoals gij wilt, klonk het koud van de lippen van het bendehoofd. Maak er dan een eind aan, mannen. Dat het verraad gestraft worde.

Twée van de bandieten die bij de vrouw de wacht hadden gehouden grepen haar ruw bij de arm, na hun revolver in hun zak te hebben laten glijden.

Een hunner stak zijn hand in het kraagje van haar jurk, gaf een ruk, zodat de knopen van het lijfje lossprongen en trok het naar beneden, zodat de hals van de jonge vrouw tot over haar schouders ontbloot werd.

Het toilet voor de «weduwe» was gemaakt.

Langzaam schreed de kleine groep op de guillotine af.

De beul had de wiplank reeds omhoog geduwd en had de rechterhand opgeheven naar de hefboom, welke het mes zou doen vallen.

HOOFDSTUK IX

DE ONTKNOPING

Maar juist toen het drietal nog slechts enkele passen van het lugubere werktuig af waren, vloog de deur van de trap open en klonk er een revolvershot.

De bandiet die de ter dood veroordeelde vrouw bij de rechterarm hield, slaakte een doffe kreet, greep met beide handen in de lucht en viel toen doodelijk getroffen met het gelaat voorover neer.

Het is onmogelijk, de indruk te beschrijven, die dit schot veroorzaakte.

Alle bandieten stonden van hun plaats op en grepen naar hun wapens.

Maar nu wierp een onzichtbare hand een kleine granaat te midden van de

aanwezigen, die met een doffe knal ontplofte en vijf der schurken zwaar gewond ter aarde deed storten.

Tegelijkertijd vuurden Raffles en Brand door hun schietgaten en troffen drie der rechters, die zwaar gewond of dood van hun stoel gleden.

De jonge vrouw had onmiddellijk begrepen, dat haar redding nabij was en had zich losgerukt van de man die haar nog vasthield.

Maar deze had zijn revolver getrokken en wilde juist vuren toen Flaubert, die enkele ogenblikken met verwilderde blik om zich heen had gekeken, met een breed mes in de vuist op hem toe-

vloog en hem dit wapen tot aan het gevest in de borst stiet.

In het hart getroffen zonk de man ter aarde.

Flaubert greep de half bewusteloze jonge vrouw vast tussen schouders en knieën en snelde zo vlug hij kon op de gewelfde deur toe.

Hij rukte de deur open en stormde de onderaardse tunnel in.

Maar de Prins had dit gezien en had op zijn beurt zijn revolver getrokken en vuurde die op het vluchtende paar af.

De kogel miste echter en bleef in de post van de deur steken.

Raffles schoot nogmaals op het bendehoofd, maar wist hem slechts licht aan de linkerarm te wonden.

Met een gebrul als van een wild dier, stormde de Prins naar de onderaardse gang en was het volgende ogenblik eveneens verdwenen.

Toen wierp Henderson zijn tweede granaat, die zes andere boeven velde.

Er waren nu niet minder dan zestien van de vijf of zes-en-twintig bandieten buiten gevecht gesteld.

Een paar hunner echter hadden de gedaante van de man, die de granaten naar hen toe slingerde halverwege de trap ontdekt.

Met een woedende kreet stormden zij de trap op, maar het bekwam hun slecht.

Henderson liet zijn leeggeschoten revolvers in zijn zak glijden, greep de beide kerels, die het eerst bij hem waren, in de borst, kwakte ze met de hoofden tegen elkaar, alsof het poppen waren en trapte hen toen ruggelings van de steile trap.

Twee anderen volgden, maar werden achterhaald door de revolverkogels van Raffles en Brand.

Het nog overige groepje van vijf man, dat hijgend en met van woede vertrokken gelaat in het midden van de kelder stond, en blijkbaar niet wist tegen welke vijand zich te richten wilde op zijn beurt de tunnel binnensnelen, maar een handgranaat door Henderson met vaardige hand geworpen, ontplofte juist boven hun hoofden en vel-

de hen allen ter aarde.

De drie vrienden waren meester van het slagveld.

Overal lagen dode of zwaargewonde leden van de Bende der 99 op de vloer van de kelder verspreid, die waarschijnlijk reeds zo menigmaal getuige was geweest van de wraakneming van de Raad van Zeven.

Henderson aarzelde niet lang maar snelde de trap op, na zijn revolvers weer te hebben geladen, opende de deur van de keldertrap en was het volgende ogenblik weer binnen het aangrenzende huis.

Intussen was de Prins de tunnel ingesnelde, op het voetspoor van de man, in wie hij reeds lange tijd zijn medeminnaar vermoed had en van de vrouw die op het laatste ogenblik aan zijn wraak ontsnapt was.

Hij kon duidelijk in de verte de voetstappen horen van Flaubert, die de bewusteloze vrouw nog steeds in zijn armen droeg, maar aan het einde van zijn krachten was.

Ofschoon het hier volkomen donker was, behoeften Flaubert, noch zijn achtervolger gebruik te maken van hun zaklantaarn, want zij konden de weg in het onderaardse Parijs even goed als die in hun eigen huis.

Reeds twee malen had de Prins op goed geluk zijn revolver afgeschoten, zonder evenwel te treffen, maar nu was schieten nutteloos, want thans maakte de tunnel vele bochten.

Langzamerhand bereikten zij de Seinekade.

Hier werd de tunnel plotseling zeer breed en een klein eind verder stond de Prins voor een dwarsweg in het midden waarvan een riool van bijna twee meter breedte stroomde.

Terweerszijden van dit riool bevond zich een smal voetpad, nog geen halve meter breed en dat zich omstreeks een decimeter boven de oppervlakte van het donkere, stille water verhief.

Voor het merendeel waren deze rioolen pas in de laatste tijd aangelegd, maar een groot gedeelte bestond nog altijd uit een aantal van de ontelbare vele tunnels, waaraan dit gedeelte van

Parijs rijk is.

Er zijn slechts weinig Parijzenaars die niet verdwalen zouden in dit doolhof van onderaardse gangen en tunnels, die hier en daar zijn afgesloten door grote ijzeren hekken.

De Prins bleef even staan en luisterde scherp toe, ten einde zich te vergewissen van de richting, welke Flaubert was ingeslagen.

Hij hoorde echter niets.

Maar plotseling deed een ongewoon geluid hem opschrikken.

Het klonk als het ratelend geluid van een ketting die over een katrol loopt.

Hij bevond zich op dit oogenblik in een weinig bezocht gedeelte van het doolhof van gangen en tunnels, en keerde op zijn schreden terug.

Maar even verder stond hij voor een zwaar verroest hek, dat sedert jaren niet werd gebruikt, en dat nu door een toeval was neergevallen en de doorgang afslot.

Hij wendde zich vloekend om, en wilde trachten, een andere uitweg te vinden, die er echter niet scheen te zijn.

Zijn hart bonsde tegen zijn ribben en een onverklaarbare vrees maakte zich van hem meester, ofschoon hij alle wegen hier goed meende te kennen.

Zijn elektrische zaklantaarn verspreidde een flauw licht, dat weerkaatst werd tegen de glinsterende wanden van de tunnel, en toen hoorde hij een zacht geritsel, vlak in zijn nabijheid, hetwelk werd veroorzaakt door een grote rat, die op een paar passen afstand voorbij schuivde.

Eensklaps slaakte hij een snijdende gil, want het werd stikdonker om hem heen.

De rat was tegen de lantaarn aangelopen en had deze omgeworpen.

Plotseling klonk weer sterk geruis van water in zijn oor.

Blijkbaar had hij opnieuw een onderaardse beek voor zich.

Maar nog een ander geluid liet zich horen, hetwelk hem de haren ten berge deed rijzen: het was het onafgebroken geritsel van dozijnen grote ratten.

Toen met een onzegbaar gevoel van afschuw, voelde de booswicht, dat een der onderen tegen hem opkroop, met de spitse snuit langs zijn hals tastte.

Het volgend oogenblik deed een felle beet in zijn dij de verdwaalde een luide kreet slaken.

Als waanzinnig sloeg hij in het donker om zich heen.

Hij raakte de rat, maar dadelijk nam een tweede zijn plaats in.

Als dol sloeg hij om zich heen, gilend en om hulp roepend.

Maar niemand hoorde hem.

De ratten kropen bij tientallen te gelijk tegen zijn lichaam op en retten hem de handen, de benen, de borst open.

De radeloze misdadiger trachtte te vluchten, maar de ratten volgden hem waar hij ging.

Zij klampten zich aan hem vast en waren vlugger dan hij.

Een bloedige nevel breidde zich voor de ogen van de verdwaalde uit en hij voelde zijn krachten verzwakken.

Wankelend ging hij op de tast verder.

Plots een misstap in het donker, een hartverscheurende angstkreet, en de golfjes van het rioolwater sloten zich boven zijn hoofd, en maakten voor goed een einde aan dit misdadigersleven.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DE STAALKONING

